

NGƯỜI LÁNH KHỎI MẶT CHÚA

Xin chúng ta hãy cúi đầu. Lạy Chúa kính yêu, chiều hôm nay chúng con sung sướng vì đặc ân này mà chúng con có sự nhóm lại với nhau một lần nữa. Và chỉ một mình Ngài, Chúa ơi, biết tấm lòng chúng con khát khao thể nào cho thì giờ này khi chúng con có thể đứng trước dân sự của Ngài lần nữa tại đây, và đem đến Sứ điệp này mà chúng con cảm thấy cực kỳ quan trọng đến nỗi nó quá cấp bách trong thời đại này. Chúa đã phân bổ cho chúng con vài ngày này lúc này, và chúng con cầu nguyện, Chúa kính yêu ôi, để bàn tay thương xót của Chúa sẽ ở trên chúng con, hướng dẫn chúng con và chỉ đường chúng con. Và ban cho chúng con những điều mà chúng con cần, Chúa ôi, vì chúng con nóng lòng được biết Ngài nhiều hơn.

2 Chúng con thấy cánh đồng mùa gặt lớn, trắng, chín vàng, và biết hạt sẵn sàng lúc này cho thì giờ đập lúa vĩ đại. Lạy Chúa yêu dấu, chúng con cầu xin Chúa sẽ mở lớp vỏ trấu bao bọc chung quanh chúng con, xin để cho chúng con nằm trong sự Hiện diện của Con giờ này, vài ngày tới đây, và làm chúng con trưởng thành cho Nước Đức Chúa Trời.

3 Xin ban phước cho mỗi bài hát mà chúng con sẽ hát. Xin ban phước trên mỗi lời cầu nguyện, và đáp lời mỗi người sẽ cầu xin, Chúa ôi. Xin cứu tất cả những người hư mất. Gọi họ về với nhà của Đức Chúa Trời hằng sống, và với sự thông công, những kẻ mà lầm đường lạc lối.

4 Chúng con cầu xin, Chúa ôi, để Ngài sẽ chữa lành mọi người đau đến dưới mái nhà của chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ơi. Nguyện xin không có ai yếu đuối giữa vòng chúng con lúc kết thúc những buổi nhóm này.

5 Và, Chúa kính yêu ôi, rồi vì chính chúng con, là những người mà tuyên bố trong thời đại này là Hội thánh, là những người Được Gọi ra, những người ở khắp thế giới mà đã ra khỏi Ba-by-lôn và là những kẻ dự phần trong sự thông công tuyệt vời này trong thời sau rốt này, chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, để Ngài sẽ

ban phước cho tấm lòng chúng con trong cách như vậy. Chúng con thật sự đói khát, Chúa ơi, và làm trống không tất cả mọi thứ thuộc về thế gian này, mà chúng con biết về. Lạy Chúa, chúng con đã quăng hết mọi gánh nặng để vắn vương, và bây giờ xin cho chúng con kiên nhẫn trong cuộc chạy đua này, mà được đặt trước mặt chúng con. Xin nhậm lời, Cha ơi. Và xin cho chúng con trở nên những Cơ-đốc nhân tốt hơn, mạnh mẽ hơn, trọn vẹn hơn, lúc kết thúc buổi nhóm này, hơn là khi chúng con bước vào. Nguyên Chúa nhận mọi sự vinh hiển, vì chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

⁶ Tôi nghĩ đây là một đặc ân lớn, tối nay, mà tôi đã chờ đợi trong một thời gian. Ngày nọ tôi nói chuyện với vợ tôi, tôi nói, “Anh thật nôn nóng, chờ đợi được đến đền tạm.” Tôi cứ...Tôi có một số người bạn khác, dĩ nhiên, thật vậy, trên khắp thế giới, nhưng có điều gì khác hơn về đền tạm này ở đây.

Tôi được lấy ra từ bụi đất này ở quanh đây, khi Đức Chúa Trời ban cho tôi sự sống ở đây trên trái đất; và tôi nghĩ, nếu Ngài đến chậm, tôi sẽ được chôn tại nơi nào đó ở đây. Khi Ngài đến, Ngài sẽ tìm thấy tôi ở đâu đó tại đây.

⁷ Nhưng, giống như, có điều gì đó, khi tôi nghĩ về Jeffersonville. Ngày nọ tôi cảm thấy rất cô đơn; tôi nói với vợ tôi, tôi nói, “Anh nhớ nhà, và anh không biết anh nhớ về điều gì, trừ ra chính là những người ở đó cầu nguyện cho anh.” Tôi nói, “Ồ, anh sẽ...Điều duy nhất mà anh biết làm là đi trở về và nhóm lại vài ngày, xem thử chúng ta có thể tìm thấy điều gì từ Chúa không, có lẽ Ngài muốn chúng ta biết điều gì đó.”

Và đề tài lớn, quan trọng mà chúng ta đã có trước lúc này là *Hôn Nhân Và Ly Dị*. Và nếu có câu hỏi, thì ắt phải có câu trả lời. Không thể có một câu hỏi trừ phi có câu trả lời. Cho dù đó là gì đi nữa, phải có được câu trả lời. Nếu Chúa muốn, tôi muốn cố gắng nói về điều đó, vào sáng Chúa nhật.

⁸ Và thế thì, tối mai, tôi nghĩ chúng ta được lên trên đây chỗ... Trường đó được gọi là gì nhỉ? [Anh Neville nói, “Parkview.”—Bt.] Thính phòng Parkview. Gì hả, thưa anh? [“Trường Trung học Parkview.”] Trường Trung học Parkview. Bao nhiêu người biết nó ở đâu?Ồ, tôi nghĩ họ sẽ có những dấu hiệu để chúng ta

biết, phải không, Anh Neville? [“Vâng.”] Ở...Nó ở ngay trên đây khoảng—khoảng ba phần tư dặm, và sẽ có một bảng hiệu. Anh em quay lui, rẽ khỏi con đường. Nó là tòa nhà cao, đẹp. Nó có những chỗ mà ở đó anh chị em có thể duỗi tay ra, và ghi chép những gì mình muốn, và—và—và các thứ. Và tôi tin chắc anh chị em sẽ thích chỗ đó, hơn là hầu như bị nổ tung trong những buổi nhóm tại đây trong—trong đền tạm này. Sẽ có rất nhiều chỗ, nhiều chỗ đậu xe.

9   Vậy thì, tôi nghĩ họ có một số quy định mà chúng ta phải hứa vâng theo, đó là, không đến nơi đó trước khoảng sáu giờ rưỡi. [Anh Neville nói, “Không đến trước năm giờ ba mươi; không được ở đó trước năm giờ ba mươi.”—Bt.] Và mấy giờ...[“Mở cửa lúc sáu giờ rưỡi.”] Tôi nghĩ tốt hơn cho chúng ta đến đó lúc sáu giờ rưỡi.

Bây giờ, họ còn có một thánh phòng khác ở trong thành phố đây với sáu ngàn chỗ ngồi. Nếu chúng ta thật sự tốt trong thánh phòng này, ngày nào đó họ có thể để cho chúng ta một chỗ khác cho buổi nhóm lớn, có thể lúc nào đó mùa hè này khi tôi từ hải ngoại trở về.

10   Và vì vậy tôi nghĩ chúng ta có thể đủ chỗ ngồi...Chúng ta có thể đủ chỗ ngồi được cho bao nhiêu người ở đó? [Anh Neville nói, “Chúng ta có thể đủ chỗ ngồi cho bốn ngàn người.”—Bt.] Bốn ngàn. Vậy, anh em thấy, chúng ta sẽ có nhiều chỗ. Sẽ không có gì phải vội vã. Và vì vậy hãy đến đó lúc sáu giờ rưỡi. Và rồi mọi người có thể đến đúng giờ, mọi người đến với nhau, và tôi tin chắc anh chị em sẽ—anh chị em có chỗ ngồi tốt. Và nó cao như thế này, và—và nơi đây mà anh chị em có thể viết và ghi chú, vân vân. Và điều đó sẽ bắt đầu, nếu Chúa muốn...

11   Tôi nghĩ bây giờ, tối nay, đây là buổi nhóm cầu nguyện tối thứ Tư, chúng ta có...Nơi này gần như đầy người, vì thế tôi nghĩ tốt hơn chúng ta bắt đầu vào tối mai. Chúng ta đã thuê chỗ đó với hy vọng rằng có lẽ, nếu chúng ta có đủ chỗ thay vì sự quá tải ở đây, chúng ta có thể đi lên đó. Nhưng tôi tin đó là...đó là nơi tốt nhất để đi đến, anh có nghĩ vậy không, Anh Neville, đi lên đó tối mai? Và bao nhiêu người nghĩ đó là ý kiến hay? Và rồi anh chị em có thể có rất nhiều—nhiều chỗ. Nó—nó đã được thuê rồi;

một số anh em trong hội thánh ở đây đã trả khoản tiền đó. Giá năm mươi đô-la một đêm, cái giá rất, rất...Ước gì tôi có điều đó mọi nơi, có thể có nhiều chỗ ngồi với năm mươi đô-la một đêm, một tòa nhà mới tinh, sân khấu tốt. Và, nhưng chúng ta thì...

¹² Dĩ nhiên, chúng ta sẽ lấy tiền dâng, tôi cho là vậy. Và chúng ta không muốn chính họ phải trả khoản tiền đó; chúng ta sẽ trả cho...trả lại cho họ. Nhưng khi chúng ta có đủ cho các khoản chi tiêu và các thứ, ồ, thế thì, dĩ nhiên, chúng ta dừng lại việc lấy tiền dâng. Chúng ta không...

¹³ Nếu có người lạ nào ở với chúng ta, chúng ta thực hiện một chính sách, đó là không bao giờ xin xỏ, kêu nài, thúc ép người ta để lấy tiền. Chúng ta chuyển cái đĩa lạc quyên, mà đó chỉ là... Đó là một hành động có tính cách tôn giáo. Tôi đã cố gắng, nhiều lần, thậm chí không cho chuyển cái đĩa dâng tiền đó, chút nào, nhưng không được. Hiểu không? Bởi vì, dâng hiến là một phần tín ngưỡng của chúng ta. Đó là một phần của trách nhiệm chúng ta. Cho dù nếu nó chỉ là một hào, hay là cái gì đi nữa, hoặc một xu, nhưng đó là tất cả...

¹⁴ Vì vậy anh chị em nhớ, Chúa Jêsus nhìn thấy một bà góa, ngày nọ, đi ngang qua nơi mà những người giàu có bỏ cửa của họ vào rương đựng tiền dâng. Và bà góa này đi ngang qua, có lẽ bà có hai đứa con dại, đang đói đi bên cạnh, bà đã dâng mọi sự mình có, ba xu. Và Chúa Jêsus phán, “Ai đã dâng nhiều nhất?”

¹⁵ Lúc ấy, nếu tôi đang đứng đó, tôi sẽ nói, “Đừng làm thế, chị ơi. Chúng—chúng tôi, nhìn này, chúng tôi có nhiều tiền.” Nhưng Ngài không hề ngăn cản bà. Hiểu không? Ngài—Ngài biết Ngài đã có điều gì đó lớn hơn dành cho bà ở cuối đường. Vì vậy, thấy đó, sau cùng, bà đã có một nhà trong miền Vinh hiển, mà bà sẽ đi đến. Và Ngài không hề ngăn cản bà. Ngài để cho bà bỏ ba xu vào, bởi vì bà thật sự muốn làm điều đó. Và bà phải muốn làm điều đó; với con cái, và một bà góa, chỉ có ba xu để sống. Bà, bà phải muốn làm điều đó. Vậy, anh chị em thấy, khi người ta muốn dâng hiến, anh chị em phải cho họ cơ hội để làm vậy.

¹⁶ Nhưng tôi nghĩ về những người này đang đứng, và nhiều người nói, “Ai sẽ dâng năm mươi đô-la? Ai sẽ dâng hai mươi đô-la?” Tôi nghĩ điều đó có hại cho—cho tâm trí anh em. Tôi—

tôi nghĩ rằng người ta nhận biết rằng phải tốn tiền để—để điều hành một—một buổi nhóm. Và tôi chưa bao giờ để cho họ, những người quản lý làm điều đó. Tôi nói, “Hể khi nào anh em phải làm điều đó, thì ấy là lúc cho tôi trở về lại với đèn tạm đây. Vì vậy, chúng ta sẽ không phải làm điều đó.” Nhưng tôi—tôi nghĩ rằng chúng ta phải chuyển cái đĩa tiền dâng, để—để làm sự hầu việc hoàn toàn tin kính.

17 Vì thế họ có lẽ sẽ chuyển cái đĩa tiền dâng nhỏ mỗi đêm, nói điều gì đó như, “Ồ, bây giờ chúng ta lấy tiền dâng.” Và họ sẽ chuyển cái đĩa dâng tiền, và điều đó sẽ—điều đó sẽ có cho đến khi kết thúc.

18 Và mỗi đêm, nếu Chúa muốn, tôi nghĩ Chúa đã đặt trên lòng tôi một Sự điệp rất rõ ràng cho Hội thánh. Tôi đã cầu nguyện trong nhiều ngày. Và tôi sẽ không đi vào điều đó, bởi vì một hiện tượng quan trọng đã xảy ra ngày nọ mà thật tuyệt vời. Và tôi nóng lòng được nói với anh chị em về điều đó. Và bây giờ, đề tài chính, tôi cho rằng, mà hầu hết họ, Billy nói, đã gọi, là *Hôn Nhân Và Ly Dị*. Mà, nó là một—một đề tài lớn, mà tôi—tôi không biết làm thế nào để bắt đầu. Và tôi đi lên để cầu nguyện về điều đó, và Chúa đã đáp ứng tôi. Tôi biết rằng tôi, nhờ...Tôi không có nó, nhưng Chúa đã ban cho tôi; tôi có điều đó bây giờ. Đức Chúa Trời đã ban cho tôi câu trả lời chính xác, đấy, đấy, và tôi—tôi biết rằng nó đúng.

19 Và vì vậy tôi chưa biết hoàn toàn chính xác, có lẽ, Chúa nhật tôi có thể yêu cầu các chị em của chúng ta bỏ qua việc nhóm lại, chính họ, nhưng tôi—tôi không biết. Điều đó còn phụ thuộc những phụ nữ đã có gia đình có muốn đến với chồng mình không. Có—có một vài điều thật quan trọng phải được nói ra, sự thật về, và làm thế nào...Vì vậy chúng tôi muốn đưa nó ra hoàn toàn, về CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, rồi anh chị em hiểu nó lúc ấy. Anh chị em thực sự biết Lễ thật là gì lúc ấy. Và tôi đang tin cậy Ngài làm điều đó.

20 Và, vậy thì, tôi ở tại tiệm ăn trên đây ngày nọ, ăn, và—và Jerry và tất cả những người đó đang trông chờ hết thấy anh chị em. Họ nói, nói, “Ồ, chúng tôi...” Một số, một trong các chàng trai ở trên đó, đã nói, người này đã nói, “Tôi sẽ có tuần lễ này khá tốt,” nói,

“họ đã...Hay là, hai tuần tới đây.” Nói, “Họ đã có một—một buổi nhóm họp ở đây, về bóng rổ, hay cái gì khác.” Anh ấy nói, rồi nói, “Branham xuống đó, sẽ có một buổi nhóm.” Anh ấy nói, “Tôi sẽ cung cấp thức ăn cho nhiều người.” Tại Ranch House, một trong những nơi trên đó. Và họ...thật sự tốt bụng.

²¹ Và tôi rất cảm ơn tất cả anh chị em, vì họ chắc chắn đã khoe khoang và nói những điều tốt đẹp về anh chị em.

²² Người quản lý tại Ranch House trên đó đã gặp tôi buổi sáng nọ. Khi tôi đã rời xa Arizona, khoảng hai tiếng rưỡi. Và anh ấy nói, “Ồ, Anh Branham,” nói, “tôi nghe nói anh có một buổi nhóm khác.” Nói, “Tôi đã có sự phụ giúp thêm,” anh ấy nói. Và nói, “Vậy thì tôi còn muốn nói một điều, rằng những người từ dưới kia,” nói, “họ thật là những người tốt.” Vậy thì, điều đó khiến cho tôi cảm thấy thật là tốt về anh chị em, đấy.

Bởi vì, sau hết, tôi hầu như cảm thấy rằng anh chị em là những đứa trẻ của tôi, và tôi—tôi...hay, đúng hơn là, con cái. Vì thế tôi...Đứa trẻ liên quan đến dê, mà anh chị em không phải là dê. Anh chị em là chiên của tôi. Làm thế nào như vậy được? Anh chị em là chiên của Chúa mà Ngài đã cho tôi nuôi. Tôi tin rằng điều đó sẽ—điều đó sẽ...rằng Ngài sẽ để cho tôi làm điều đó. Chúng ta đang bị xuôi theo đề tài khác.

²³ Còn về đề tài *Hôn Nhân Và Ly Dị* này, tôi đã muốn nói về nó từ lúc thời điểm Bảy Ấn đó. Anh em biết, sự bí-...Tất cả những bí mật được cho là được bày tỏ trong chúng, sự mở ra Bảy Ấn, mọi bí mật của Kinh Thánh. Và bây giờ tôi đang nghĩ, mình hầu như già rồi, tôi—tôi nghĩ tôi...Tôi nghĩ tốt hơn là ít nhất tôi nên thu vào băng ghi âm, lỡ có điều gì xảy ra với tôi, thì Hội thánh có thể tự hỏi, “Không biết anh ấy có điều gì trong trí anh ấy? Anh ấy đã muốn nói điều gì?” Và tất cả đề tài đó dường như quá khó; tôi nghĩ, sự...bởi sự vừa giúp của Chúa, tôi sẽ cố gắng mang chúng đến với anh chị em. Và rồi—rồi nếu có điều gì đó xảy ra, và nếu tôi phải ra đi trước khi Ngài đến, thì anh—anh chị em sẽ có nó trong băng ghi âm vậy.

²⁴ Tôi nghĩ rằng chúng ta có đưa ra một số sách mới. Tôi thấy Chị Vayle; tôi không biết có tiến sĩ ở đây hay không. Anh ấy có ở đây không, Chị Vayle? Anh ấy có lẽ đang ở trong buổi nhóm này.

Tôi không thấy anh. Nhưng, ồ, vâng, ở phía sau. Và Anh Vayle đã viết một cuốn sách, và nó là một...Tôi nghĩ, tôi tin họ đã nói ngày hôm nay, hai cuốn. Anh Vayle, đúng thế không, anh có hai cuốn sách ở đây bây giờ chứ? Hai cuốn sách. Vậy thì, tôi không biết, tôi...Theo tôi hiểu, rằng mỗi người có một bản. Vì vậy tôi...Nếu anh...Đó là theo tôi hiểu. Tôi cũng có thể sai về điều đó.

²⁵ Và rồi *Bảy Thời Đại Hội Thánh* đã được hoàn tất (Đúng thế không, Anh Vayle?) và bây giờ đang in. Và tôi biết anh chị em sẽ muốn có được chúng, bởi vì chúng giải đáp nhiều câu hỏi ở trong lòng anh chị em lâu nay. Và rồi sau đó, ồ, chúng ta sẽ cố gắng có được *Bảy Ấn* được mở ra, anh chị em biết, trong sách đó, vì thế mà mỗi người có thể đọc theo cách thức mà họ—mà họ muốn, có thể hiểu và nghiên cứu nó. Tôi nghĩ khi nó được viết ra, nếu nó...

²⁶ Trước hết, chúng ta nhận nó ngay từ băng ghi âm, như cách nó được viết ra hoặc nói. Anh em biết, anh em có thể giảng một bài giảng, là một chuyện, và rồi viết một quyển sách là chuyện khác. Đây, như tôi tình cờ đụng vào một đề tài, như tôi nói với anh chị em, anh chị em hiểu, tôi nói, “Bây giờ, dòng giống con rắn,” đấy.

Ồ, vậy thì, là độc giả của sách đó, nếu anh chị em trích điều ấy ra, sẽ tự hỏi, “Dòng giống con rắn là gì?” Hiểu không? Và người ta chắc hẳn không biết. Nếu mà tình cờ đi vào một nơi chẳng hạn như Princeton hay ở đâu đó, và người—người ta sẽ nghĩ chúng ta là những người kém thông minh.

Vì vậy tôi có nhờ Anh Vayle giúp đỡ cho tôi với điều này và giữ đúng luồng tư tưởng, và chỉnh sửa ngữ pháp cho nó. Và tôi chắc chắn ngữ pháp của tôi chúng sẽ...Nó sẽ là một sự bí mật đối với họ, chắc chắn vậy. Vì vậy...Anh Vayle thật giỏi về điều đó, vì thế anh như là một...

²⁷ Và rồi, trong điều đó, tôi nghĩ người anh em quý báu của chúng ta phải có một chút sự hà hơi, lúc nào đó, và anh đã nói anh đã viết hai cuốn sách của chính anh, ra từ chúng, như vậy. Và vì thế anh đã viết một cuốn sách được gọi là, tôi tin là, *Nhà Tiên Tri Của Thế Kỷ Hai Mươi*, và một cuốn khác, *Hội Thánh Lao-đi-xê*, tôi tin vậy, hoặc cái tên gì như thế.

28 Và Billy đã nói với tôi điều đó, tối nay, mà tôi tin nhiều ngàn cuốn đã được mang đến ngày hôm nay; người nào đó đã mang đến từ Texas. Và vì thế, chúng, chúng sẽ ở đây. Và họ sẽ thông báo điều đó, tôi nghĩ, bất kể chúng là gì. Tôi nghĩ chúng được tài trợ. Tôi không chắc chắn. Nếu đúng như vậy, thì chúng sẽ được phát ra cho anh chị em, anh chị thấy đó, cũng miễn phí. Và chúng tôi hy vọng anh chị em thích nó. Nếu anh chị em thích, thì hãy bắt tay với Anh Vayle phía sau đó và nói với anh rằng anh chị em cảm kích điều đó thế nào. Tôi chưa hề đọc chúng, chính tôi. Nếu tôi đọc chúng, tôi có thể đổi ý tôi về điều đó, vì vậy tôi sẽ cố gắng đọc trong tuần này trong khi tôi có cơ hội, nếu tôi có thể.

29 Bây giờ là tối thứ Tư, buổi nhóm chính thức của chúng ta bắt đầu vào tối mai. Nhưng tôi nghĩ, được ở đây giữa anh chị em, tôi—tôi—tôi thật sự không thể thức khuya như ở nhà và—và biết rằng tất cả anh chị em đã xuống đây. Tôi...Giống như, anh chị em biết, như một số người họ hàng của anh chị em đến, anh chị em biết, và anh chị em chạy xuống cuối đường để gặp họ, anh em biết đấy. Và—và tôi—tôi nghĩ tôi chỉ chạy xuống và—và chào mừng anh chị em đến Jeffersonville. Và vì thế tuần vừa qua này tôi hầu như...

Không, tôi xin lỗi anh chị em, khoảng ba tuần trước đây, tôi về đến nhà. Tôi đã cố gắng để...Sau một số buổi nhóm ở Arizona, tôi trở về cố gắng thư giãn. Và tôi đã tiếp tục chuyển đi săn, và tôi—tôi đã đến tiểu bang Arizona nghe nói có sư tử ở đó. Tôi đuổi theo nó qua hai mươi dặm để bắt lấy nó.

30 Nhưng rồi nghĩ, mặc dù, rằng tôi chưa bao giờ nghĩ tới từ khi còn bé...Chỉ cho thấy những điều này xảy ra thế nào, một nơi nhỏ bé mà Chúa đã cho chúng tôi ở trên đó, trong nhiều tháng khi mà chúng tôi ở ngoài đó, và trường học dành cho những đứa trẻ.

Tôi lúc đó còn bé. Tôi đoán Jimmy Poole có ở đây tối nay, có lẽ cha của anh cũng đang ở đây, Jim lớn. Chúng tôi đã đi học với nhau, và tôi còn nhớ ngồi ở đó, như đứa trẻ ăn mặc rách rưới, và đôi giày, mang đôi giày đế mềm, những ngón chân cái thò ra ngoài; mượn miếng giấy của đứa này, và mượn bút chì của đứa kia.

³¹ Tôi đã làm thơ. Và Bà Wood, ở đây, đã nghe tôi ngâm bài đó chiều nay trên băng ghi âm, về chiếc xe Ford cũ kỹ của tôi, anh chị em biết, và nó—nó là một bài thơ hay. Vậy thì, bà ấy đã nói, “Ồ, anh nên gửi bài đó đến cho Ông Ford.”

Tôi nói, “Có quá nhiều sự thật, tôi tin,” về tiếng lạch cạch đằng trước, tiếng cót két phía sau, và Vấn đề nan giải nằm trong cơ cấu bánh lái. Nhưng tôi...Đó là—đó là một...Nhưng tôi luôn luôn nói, điều duy nhất tôi phải làm là đếm đủ bốn cái lốp xe, và lắc nó đủ để nó khởi động rồi mới bước vào xe. Tôi nói, “Thật là tốt khi tôi leo lên đồi với nó, nó cứ chạy thật chậm, như muốn nói, ‘Tôi nghĩ tôi có thể, tôi nghĩ tôi có thể, tôi nghĩ tôi có thể.’ Rồi bắt đầu, phía bên kia, nói rằng, ‘Tôi đã nghĩ mình có thể, tôi đã nghĩ mình có thể.’”

Đó là cách mà chúng tôi leo lên đồi này, giống như *Hành Trình Của Người Hành Hương*. Vì vậy chúng tôi...

³² Tôi đã viết một bài thơ ngắn, về đôi điều như thế này. Và nói...Bây giờ, cứ nghĩ, tôi chỉ mới khoảng mười hai tuổi. Và đứng trên kia, ngày nọ, nhìn lên hẻm núi đó; và suy nghĩ, “Con sư tử ấy sẽ đang ngồi ngay đây trong căn phòng nhỏ cũ kỹ này, nhìn ra ngoài cửa sổ,” trong một cửa kính. Tôi đã nghĩ về một bài thơ ngắn. Tôi quay lại cầm nó lên, điều gì đó như thế này. Cứ suy nghĩ cách mà Đức Chúa Trời...

³³ Anh chị em có tin rằng Đức Chúa Trời ở trong tất cả sự hà hơi không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đức Chúa Trời phải sáng tác bài hát. Anh chị em có tin rằng Đức Chúa Trời ở trong những bài hát không? [“A-men.”]

Chúa Jêsus đã phán vậy. Ngài nhắc đến Đa-vít, “Các người há chẳng biết Đa-vít nói gì trong Thi thiên sao? Các người biết, chẳng phải...”

³⁴ Hãy xem chính sự đóng đinh trên thập tự giá. Đa-vít đã hát điều đó, trong Thi thiên 22, “Đức Chúa Trời Tôi ôi, Đức Chúa Trời Tôi ôi, sao Ngài lìa bỏ Tôi? Tất cả các xương của Tôi, chúng nó nhìn chăm chăm vào Tôi. Chúng đâm lủng tay Tôi và chân Tôi.” Anh chị em biết, và đó là một bài hát. Thi thiên là một—là một bài hát.

³⁵ Và trong bài thơ này, cứ xem cách nó ứng nghiệm như thế nào. Ngồi ở đó, một ông cụ non với tờ giấy mượn được, tôi nói:

Tôi đơn độc, ôi, rất cô độc vì phía tây nam xa
cách ấy,
Nơi những cái bóng trên đỉnh núi ngã xuống
tận nơi sâu nhất.
Tôi có thể thấy con sói hoang khuất trong
sương mờ;
Tôi có thể nghe con sói kêu la chỗ con nai gặm
cỏ.
Và đâu đó nơi hẻm núi tôi có thể nghe tiếng sư
tử rên,
Trong nơi xa đây Núi Catalina đó ở ranh giới
Arizona.

³⁶ Bốn mươi năm sau, tôi ngồi ngay tại đó ở hẻm núi ấy, con sư
tử đó nhìn tôi đối mặt.

Ôi Chúa, có một Xứ vượt ra ngoài giới hạn con sông ở nơi nào
đó, thưa các bạn. Nó thật...Nó phải có ở đó. Hiếu không? Có—có
quá nhiều điều nói về nó. Tất cả những điều này thật sự không
phải là hoang đường; chúng là...Chúng có thật. Chúng là thực tế.
Tôi rất vui mừng được ở đây tối hôm nay, được ở với những người
này mà tôi mong đợi được sống chung trong cõi đời đời trên Đó,
nơi mà sẽ không còn bệnh tật, hay sự chết, hay là sự chia cách
nữa. Và sự đi lại sẽ chẳng là gì với chúng ta lúc ấy.

³⁷ Bây giờ, tôi nghĩ không có buổi nhóm nào trọn vẹn mà thiếu
việc đọc Lời và có một...

Anh Neville, tôi vừa bước lên đây. Billy đã nói anh muốn tôi
giảng. Đúng vậy không, Anh Neville? [Anh Neville nói, “A-men.
Vâng. Tất nhiên.”—Bt.] Tôi có thể cho là điều hiển nhiên quá một
chút, nhưng tôi—tôi thật sự cảm thấy quá tốt về điều đó. [“Ồ, a-
men! Chắc chắn vậy!”]

Vậy, bây giờ, anh chị em đã có bài hát và các thứ, anh chị em
thấy Anh Neville khi anh chị em sẽ hát, và rồi thật sự có điều
đó, ở trên đó. Và có khoảng nửa giờ mở đầu, rồi chúng ta hãy đi

ngay vào những Sự điệp thật sâu sắc này và thấy những điều mà chúng ta có thể thấy Chúa sẽ làm. Và tôi thật sự tin...

38 Tôi—tôi tin chúng ta có Lễ thật. Tôi thỏa lòng về điều đó. Tôi tin lúa mì thì, hoàn toàn, vỏ trấu đang bị tróc ra khỏi nó. Anh chị em biết đấy. Và, thấy đó, tôi có thể nói một chút mở đầu về điều đó, tối mai, đấy, cách mà vỏ trấu đang tróc ra khỏi lúa mì. Nhưng lúa mì phải nằm trong sự Hiện diện của Con, để chín. Và đó là mục đích của chúng ta ở đây, thưa các bạn, hãy ở lại trong sự Hiện diện của Con cho đến khi nhóm ít người của chúng ta ở đây, cho đến khi nó trở nên thật chín mùi cho Đấng Christ, nó trở nên bánh ở trên bàn của Ngài. Đó là những gì tôi muốn.

39 Và bây giờ trước khi chúng ta đến với Lời, sau khi ngâm thơ, và vân vân, chúng ta hãy cầu nguyện lần nữa. Rồi chúng ta sẽ lấy một đề tài.

40 Lạy Chúa Jêsus kính yêu, xin giúp đỡ chúng con tối nay giờ đây, trong vài lời này, như chúng con chờ đợi Ngài. Và chúng con cầu xin ân điển và sự thương xót của Ngài ở với chúng con, Chúa ôi. Xin làm mềm lòng chúng con; lấy đi mọi vỏ trấu, gai góc, tật lê, để cho tia nắng phước hạnh của Chúa chiếu soi lên Lời, Chúa ôi. Và xin cho chúng con có một buổi nhóm tuyệt vời cho đến khi không còn người nào là chưa được cứu giữa vòng chúng con, tất cả con cái sẽ được ở trong Nước Đức Chúa Trời. Những ai chưa được báp-têm bằng Thánh Linh, xin cho họ sẽ nhận lãnh Nó, Cha ơi. Nguyên xin tất cả sự mầu nhiệm lớn mà chúng con được tỏ cho biết trong thời đại này, Chúa ôi, được tỏ ra cho chúng con; và chúng con sẽ nhìn thấy sự rõ ràng của Chúa, để rồi chúng con sẽ biết cách cư xử và hành động thế nào, chỉnh sửa chính mình và đem những chi thể trong thân chúng con vào trong kỷ luật với Lời, hầu cho chúng con có thể biết sống thế nào trong ngày hiện tại này lúc Chúa Jêsus sắp đến.

41 Khi con đọc Lời Ngài tối hôm nay, Chúa ơi, con có thể, do sự học hành chưa hoàn chỉnh, chỉ có thể đọc được một số từ, còn một số khác thì có thể phát âm sai. Nhưng, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, chỉ một mình Ngài có thể rút ra ngữ cảnh từ đó. Ngài là Đấng duy nhất có thể làm được điều đó. Không có—không có cách nào cho con người làm điều đó; nó nằm trong tay Ngài,

Chúa ơi. Vậy xin ban cho chúng con, mỗi đêm, những điều đang cất giấu trong Lời Ngài, hầu cho chúng con có thể trở nên những Cơ-đốc nhân tốt hơn và sống thích hợp với thời đại mà chúng con đang sống, như các tấm gương Cơ-đốc. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

⁴² Bây giờ, nhiều người trong anh chị em, trong Kinh Thánh của anh chị em, tôi muốn anh chị em lật tới Sách Giô-na. Nó là một...Chúng ta luôn nói rất nhiều về Giô-na là người sa ngã và mọi thứ. Tôi luôn đề cập đến Giô-na. Tôi không tin rằng Giô-na đã bị sa ngã. Tôi—tôi không tin điều đó. Tôi tin đó chỉ là...Chúng ta cứ đôi khi dùng điều đó, nói, “Anh ta là một Giô-na.” Nhưng nếu chúng ta...Tôi đã nói về điều đó rồi, trong cách khác, nói cách mà tôi nghĩ thế nào, Giô-na, điều gì đã xảy ra.

Có lời của CHÚA phán với Giô-na con trai A-mi-tai như vậy:

Người khá chối dậy! Và hãy đi đến thành lớn Ni-ni-ve, và kêu la nghịch cùng nó; vì tội ác chúng nó đã lên thấu trước mặt Ta.

Nhưng Giô-na chối dậy đang trốn qua Ta-rê-si, để lánh khỏi mặt CHÚA. Người xuống đến Gia-phô, gặp một chiếc tàu đi Ta-rê-si. Người trả tiền quá giang, và xuống tàu đang đi Ta-rê-si với họ, để lánh mặt CHÚA.

⁴³ Đó chẳng phải là một kết cục đáng buồn sao? *Người Lánh Khỏi Mặt Chúa*, và đó là chủ đề của tôi.

⁴⁴ Bây giờ, trước hết tôi muốn nghĩ về điều này. Giô-na là...Lý do, lý do chính, mà tôi tin để ông đã làm điều lớn này ở đây, là vì Giô-na là người Do-thái. Và ông được yêu cầu đi đến một thành phố dân Ngoại, để kêu la nghịch cùng nó; nghĩ rằng ông sẽ không được tiếp nhận. Bởi vì, dân Ngoại sẽ nghĩ, “Người Do-thái này có liên quan gì với chúng ta?” Nhưng, anh chị em thấy đó, điều khác, nó cho chúng ta thấy một điều vĩ đại ở đây, rằng Đức Chúa Trời không chỉ là Đức Chúa Trời của người Do-thái, nhưng Ngài cũng là Đức Chúa Trời của dân Ngoại. Ngài là Đức Chúa Trời của tất cả mọi người.

⁴⁵ Ngài chỉ chọn dân Do-thái. Người Do-thái được gọi là tuyển dân của Đức Chúa Trời. Họ được chọn vì một nguyên do đặc biệt. Và nguyên do đó là, để ban cho họ luật pháp, và họ không thể nào giữ được nó. Và Ngài cứ bày tỏ, qua dân đó, rằng luật pháp không thể nào được giữ, và rằng Ngài là một—một—một Đức Chúa Trời của sự công bình. Và luật pháp đòi hỏi sự công bình, nhưng không có ân điển trong luật pháp, để đem con người ra khỏi. Không có hình phạt nào được trả giá bằng luật pháp, nhưng phải lấy ân điển để trả cho hình phạt đó, hay là đến chỗ mà luật pháp đặt chúng ta ở dưới.

⁴⁶ Và Giô-na ở đây được kêu gọi, như điều này, là một trong các tiểu tiên tri trong Kinh Thánh, để đi xuống thành này.

Và ở đây chúng ta thấy một tấm gương cho tất cả chúng ta. Mỗi một người trong chúng ta, chúng ta luôn luôn chạy trốn khỏi điều gì đó. Chúng ta chạy trốn khỏi nan đề. Chúng ta chạy trốn khỏi những trách nhiệm. Chúng ta, tất cả chúng ta có khuynh hướng làm điều đó. Chúng ta, chúng ta thì, chúng ta có khuynh hướng chạy trốn hơn là chịu đựng và đối diện với nó. Đây, chúng ta cứ...Chúng ta—chúng ta—chúng ta thấy chính mình chạy trốn.

Đôi khi chúng ta thấy chính mình có khuynh hướng chạy trốn khỏi công việc. Chúng ta không muốn, chúng ta không muốn làm việc. Một số người cứ nghĩ họ có thể sống mà không làm việc. Nhưng, tôi nghĩ, Sa-lô-môn đã có nói rằng chúng ta có thể tìm thấy ở đây câu trả lời, bằng cách nhìn xem một con kiến.

⁴⁷ Anh chị em biết, một con kiến nhỏ bé, người ta nói với tôi nếu (mỗi) con kiến đó không làm việc và cứ nằm, thì con kiến đó cũng không ăn vào mùa đông. Vì vậy, mọi người đều phải—làm việc.

⁴⁸ Chúng ta có quá nhiều việc phải làm, quá nhiều trách nhiệm mà chúng ta phải đối diện. Mọi người đều phải đối mặt với một trách nhiệm nào đó.

⁴⁹ Khi anh—khi anh chị em phải chọn—chọn người vợ cho mình, để kết hôn, hay chọn người chồng của mình, anh—anh chị em phải nhận lấy trách nhiệm. Và rồi anh chị em phải nhớ...

Có lẽ anh chị em xây dựng mái ấm gia đình; đó là một gia đình tốt đẹp. Và rồi, hãy nhớ, khi người phụ nữ đã có chồng, chị em phải nghĩ về trách nhiệm nuôi dạy con cái. Và chị em phải nghĩ về những bức tường trơn, đẹp để sẽ có những bàn tay bẩn, nhỏ bé in khắp trên chúng. Thế thì anh chị em có trách nhiệm giáo dục con cái mình. Anh chị em có trách nhiệm lo cho nó áo quần và ăn uống.

⁵⁰ Mọi sự là trách nhiệm. Và rất dễ lắm, khi những trách nhiệm đối diện chúng ta, chạy trốn khỏi chúng. Và chúng ta thấy rằng hôn nhân là một trách nhiệm, trong mọi cách.

⁵¹ Thậm chí, nhiều lúc, chúng ta thấy...Điều này khó nói, nhưng có thật, rằng quý vị mục sư truyền đạo, nhiều khi, trốn tránh trách nhiệm đấu tranh cho Lời thật của Đức Chúa Trời khi họ đương đầu với Nó. Họ sẽ lẩn tránh trách nhiệm đó. Khi Lễ thật của Lời Đức Chúa Trời được đưa ra mặt đối mặt với con người chúng ta, chúng ta có...chúng ta có khuynh hướng lẩn tránh cho tới cùng.

⁵² Tôi vừa nói chuyện với cháu trai của tôi ở trên kia. Cậu ấy là tín đồ Công giáo, và cậu ấy...Và tôi đã làm báp-têm cho chàng trai ấy, trong Danh Chúa Jêsus Christ, ở đây vài năm trước, rồi cậu ấy có bạn gái và quay sang Công giáo. Và tôi đã cầm tay mẹ cháu lúc chị đang hấp hối. Chị ấy đã nói với tôi, những lời cuối cùng, “Hãy chăm sóc Melvin.” Và cậu ấy cứ mơ những giấc mơ. Cậu ấy thật không thể...Mỗi, mỗi ngày, tuần trước, cậu ấy đã nằm mơ. Nói, “Con bước vào nhà thờ của cậu, Cậu Bill à, và cậu đang đứng giảng ở đó. Con chạy lên, bắt đầu xưng tội. Con thức giấc.” Cậu ấy nói, “Con—con đã sai lầm.”

Tôi nói, “Melvin, con không cần giải thích gì cả về điều đó. Chỗ của con ở dưới kia nơi mà con thuộc về.” Đúng thế. Hiểu không?

⁵³ Nhưng đối mặt với trách nhiệm, đôi khi chính chúng ta trốn tránh, không làm điều đó. Như một người cha, đối diện với trách nhiệm, cho con cái anh em một trận đòn. Thấy chúng còn nhỏ, anh em không muốn làm điều đó. Nhưng là người cha hay người mẹ, anh chị em phải đối diện với trách nhiệm nuôi dạy con cái, bởi vì Kinh Thánh chép, “Kiêng roi vọt sẽ làm hư con cái mình.”

Và quan điểm đó có một chỗ đứng tốt trong cái nhìn của mọi nhà tâm lý trên thế giới. Đó vẫn là Lễ thật của Chúa. Nếu chúng ta áp dụng thật tốt điều này, chúng ta sẽ không còn có quá nhiều tội phạm vị thành niên và các thứ tồi tệ, và những kẻ hư đốn mà chúng ta có trên thế giới ngày nay. Nhưng nguyên tắc vàng của gia đình đã bị phá vỡ, cách đây đã lâu, và họ đã để cho con cái họ làm bất cứ điều gì chúng muốn.

⁵⁴ Nhưng thậm chí như tôi đã nói, các mục sư truyền đạo, họ sẽ phải đối mặt với Lễ thật, và rồi đã tránh né Nó. Đấy, họ—họ thật sự có...Dường như có điều gì đó mà họ—họ không muốn đối mặt với nó.

⁵⁵ Nhiều lần có những người đến nói với tôi, nói, “Tôi biết điều đó là đúng, Anh Branham à, nhưng nếu tôi làm thế, người ta sẽ đuổi tôi ra khỏi giáo hội.” Thì đã sao nào? Nếu anh chị em không nói, họ cũng sẽ đuổi anh em ra, lên trên Đó. Vậy anh em phải bị đuổi ra, nơi nào đó, đấy. Vì thế anh em có thể đối diện với điều đó, thay vì anh chị em chạy trốn nó và nói, “Ồ, tôi sẽ đi qua đây. Tôi sẽ không trở lại.” Hãy quay lại, chắc chắn, lắng nghe đôi điều nữa về Nó.

Hãy tra xem Kinh Thánh. Chúa Jêsus phán, “Hãy tra xem lời Kinh Thánh, vì các người nghĩ trong những Lời ấy các người có được Sự sống Đời đời, và Ấy là Kinh Thánh làm chứng về Ta vậy.” Nhưng chúng ta thấy rằng người ta không muốn đối mặt với điều đó.

⁵⁶ Được mang đến, vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và thấy khi Đức Chúa Trời hứa một lời hứa, và Đức Chúa Trời bị buộc vào lời hứa đó. Và khi Ngài làm cho lời hứa ứng nghiệm, thì người ta lại sợ đối diện với trách nhiệm đương đầu với Sự điệp của thời đại. Chúng ta thấy điều đó khắp nơi.

⁵⁷ Còn anh em Lutheran thì sao? Bao nhiêu tín đồ Lutheran sợ hãi, người ta sợ đối diện với Lễ thật của Luther khi ông đến với sự xưng công bình? Hãy xem cái giá anh chị em phải trả, có lẽ là mạng sống của chính anh chị em, để đi ra và công khai xưng nhận Chúa Jêsus Christ và—và trở nên một —một tín đồ Lutheran.

58 Nhìn xem anh em Giám Lý, cách mà nó thường có trước đây, hết thấy anh em đã bị gọi là những thánh giết gân. Tôi đoán anh chị em đã biết điều đó. Và họ trở nên ở dưới ảnh hưởng của Thánh Linh, và giết tới giết lui. Và người ta nói họ—họ có “những người giết gân.” Người Giám-...Đó, không, đó không phải là những người Ngũ Tuần; đó là những người Giám Lý, cách đây nhiều năm. Và họ co giết, lắt, và chịu ảnh hưởng dưới quyền năng của Đức Chúa Trời. Họ tạt nước vào mặt họ, rồi lấy quạt mà quạt, nghĩ rằng họ bất tỉnh. Và, vậy thì, anh chị em đã được xem như là một đám thánh giết gân. Nhưng anh chị em có, những người mẹ và người cha của mình, đã phải chấp nhận Nó, đối mặt với Lễ thật và các sự việc, hoặc là gạt bỏ nó.

59 Còn về anh chị em Ngũ Tuần đã nhận lãnh sự khôi phục các ân tứ thì thế nào, khi phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh xuất hiện, với việc nói tiếng lạ, và các ân tứ của Thánh Linh trở lại trong hội thánh thì sao? Thế nào, những người Giám Lý đã muốn đuổi anh chị em ra khỏi, và họ đã làm điều đó. Nhưng anh chị em phải đương đầu với nó. Nó là điều gì đó anh chị em phải làm.

Còn về vấn đề, khi nó xuất hiện, về phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, và anh chị em đã thấy đó là Lễ thật thì sao? Anh chị em phải đương đầu với nó, hay làm điều gì đó về nó.

Anh chị em phải có trách nhiệm, mọi người đều phải có trách nhiệm, và anh chị em phải đối diện với những điều này. Đúng vậy.

60 Và khi anh chị em nhìn thấy, trong thời đại này, khi mà Lời của Đức Chúa Trời đã hứa những lời này về các việc mà chúng ta thấy đang xảy ra bây giờ, thì chúng ta có trách nhiệm để hoặc đối mặt với Nó hoặc chạy trốn khỏi Nó. Anh chị em phải...Anh chị em thật sự không thể giữ thái độ trung lập. Anh chị em phải làm điều gì đó về Nó. Nói...Sự chuyển dịch nào đó phải được thực hiện.

Anh chị em không thể đi vào cửa nhà thờ đó rồi đi ra với cùng một con người khi anh chị em đi vào. Anh chị em hoặc xa hơn, hoặc gần Chúa hơn, sau mỗi lần anh chị em đi vào hay đi ra nơi đó.

61 Ô, thật dễ cho người ta né tránh những điều này. Và tôi muốn chúng ta nghĩ về những điều này khi chúng ta bắt đầu bước vào những buổi nhóm chính thức tối mai, mà, tôi muốn anh chị em chú ý khi phải đương đầu với việc gì đó, nếu anh chị em...nếu có một câu hỏi về nó. Nếu có câu hỏi, ắt phải có câu trả lời.

62 Nói, chẳng hạn, tôi nói tôi sẽ đi về hướng tây, và anh chị em đã chỉ cho tôi lối *này*. Ô, điều đầu tiên anh chị em biết, tôi sẽ chạy thẳng qua mục tiêu của tôi, và tôi cũng...Tôi ở tây bắc. Ô, điều gì xảy ra nếu có ai đó chỉ cho tôi xuống lối *này*, mà tôi đi theo lối kia? Tôi sẽ đi trật mục tiêu lần nữa; tôi đi về hướng tây nam. Ô, chừng nào có một câu hỏi, hướng tây là hướng nào, thì phải có câu trả lời chỉ dẫn ở đâu đó.

Và khi chúng ta đương đầu với những câu hỏi này, về những Lễ thật Kinh Thánh, phải có câu trả lời đúng ở đâu đó. Đúng thế. Nó phải có ở đó.

63 Và khi chúng ta thấy Điều gì đó được đưa ra, tôi nghĩ, thay vì cứ chạy trốn, nói, “Ồ, vô lý! Tôi không thể tin điều như Thế được. Tôi không thể tin điều Đó,” tại sao anh chị em không lấy Kinh Thánh, và ngồi xuống mà đối diện với Nó? Hãy nghiên cứu Nó. Anh chị em ở đây đang có mặt trong buổi nhóm lúc này, cứ nhìn xem Nó. Kiểm tra Nó, chính anh chị em, với Lời. Kiểm tra Lời, bằng Lời. Đó là cách duy nhất khiến cho Nó nói lên Lễ thật. Và Nó phải nói Lễ thật, từ Sáng thế ký đến Khải huyền.

64 Đấng Christ là sự mặc khải của toàn bộ Kinh Thánh. Trong Ngài, Đấng Christ, đầy đầy mọi sự. Làm ứng nghiệm về tất cả những lời tiên tri của Kinh Thánh được đáp ứng vô điều kiện trong Chúa Cứu Thế Jêsus, bởi vì Ngài là Đức Chúa Trời được bày tỏ trong xác thịt.

65 Bây giờ khi chúng ta tìm thấy những điều này, mặc dầu, khi chúng ta đương đầu và bước vào trong một buổi nhóm, và thấy Quyền năng của Đức Chúa Trời vận hành và làm các sự việc, làm những công việc siêu nhiên, và thấy nó được thực hiện, và nhìn vào Kinh Thánh và thấy rằng nó đã được hứa cho thời đại này; rồi khi chúng ta nhìn thấy những điều đó, thì chúng ta đương đầu với trách nhiệm cũng như chấp nhận nó, tôi muốn nói, như dành cho chính chúng ta.

⁶⁶ Vậy thì, nhiều người cảm thông, nhiều người nói nó đúng. Nhưng điều đó không—điều đó không làm cho nó điều mà...Đó không phải là điều mà anh chị em phải chịu trách nhiệm. Như tôi đã nói, điều gì xảy ra nếu...

⁶⁷ Nếu tôi là một thanh niên, và đang tìm một người vợ, để kết hôn; và đứng ở đây là một cô gái mà đáp ứng mọi phẩm chất mà tôi nghĩ rằng người phụ nữ phải có. Tại sao, về mặt đạo đức cô ấy là nữ hoàng, đáng yêu, và—và cá tính tốt, một Cơ-đốc nhân chân thật, mọi điều mà tôi có thể nghĩ về, để làm cho cô trở nên người vợ tốt. Cho dù tôi nghĩ cô ấy hoàn hảo thế nào đi nữa, cô ấy thật tốt thế nào, cô ấy vẫn không phải là của tôi cho đến khi tôi chấp nhận cô và chịu trách nhiệm về cô ấy là vợ của tôi.

⁶⁸ Điều đó cũng giống như Sứ điệp này. Anh chị em có thể nói, “Nó đúng, hay *điều này, điều kia*, hoặc *điều khác*.” Và nói rằng, “Tôi thông cảm với điều Đó. Tôi tin Nó là Lẽ thật.” Nhưng anh chị em phải tiếp nhận Nó; và Nó phải trở nên một phần của anh chị em, và anh chị em là một phần của Nó. Anh chị em phải... Thế thì, Nó mới là của anh chị em.

⁶⁹ Khi anh em kết hôn với người nữ nào đó mà anh em đã chọn, anh em là—anh chị em lúc đó là một.

Và đó là cách mà anh chị em có với Đấng Christ. Khi anh chị em thấy Ngài bày tỏ và làm cho có thật, thì anh chị em trở nên một phần của Ngài, và Ngài là một phần của anh chị em. Và, cùng nhau, anh chị em là một phần của Sứ điệp.

⁷⁰Ồ, chúng ta có bao nhiêu con tàu giáo phái đang đi xuống Ta-rê-si, cho Giô-na của thời đại này, chín trăm trong số đó, khoảng đó, những con tàu có lộ trình dễ dàng. Không muốn đối mặt với điều đó.

Giô-na không muốn đối mặt, với việc đi đến với dân Ngoại. Ông không muốn mang một Sứ điệp hung dữ đến đó, “Trong vòng bốn mươi ngày nữa, các ngươi sẽ bị hư mất nếu các ngươi không ăn năn.” Ông ghét làm điều đó. Và ông nghĩ, “Dân Ngoại họ, thật khó để nói điều gì họ sẽ làm với mình.” Nhưng ông phải đối diện với trách nhiệm đó. Hiểu không? Nhưng ông đã đón con

tàu dễ dãi và đi xuống Ta-rê-si, đi xuống dưới lòng tàu và ngủ; chọn con đường dễ dàng.

⁷¹ Đó là phương cách dễ dàng, đó là phương cách phổ biến đối với con người. Thật dễ để chọn lấy con đường mà mọi người có thể vỗ lưng anh em và nói anh em là người tốt, “Và đây là người *thế này thế nọ* và người nào đó,” và thế gian sẽ ngược nhìn anh em. Thật dễ để đi con đường được nhiều người ưa chuộng.

Nhưng khi—khi anh em phải làm điều gì đó khác hẳn, khi anh em phải đứng ra xưng nhận về điều mà anh em biết là Lẽ thật, đó là chỗ của phần khó, đó là lúc sự khó khăn đến, ngay tại đó.

⁷² Ồ, như chúng ta thường hát bài hát cổ ấy:

Để biết bao trong khi chèo trên biển, và trời
yên lặng,
Để tin cậy vào sức mạnh cánh tay vĩ đại của
Đức Giê-hô-va.

Nhưng, ồ, hãy để cho sóng bắt đầu nổi lên, hãy để cho—để cho gió thổi và quất vào những cơn sóng, thì lúc đó anh chị em làm gì?

⁷³ Điều gì đó giống như tôi được kể, lần nọ, mà một phụ nữ đã nói. Trở lại những ngày đi bằng xe ngựa và xe độc mã, mà đã nói con ngựa bỏ chạy với cô ta, đi từ nhà thờ. Nói, “Cô sẽ làm gì?”

⁷⁴ Cô ta nói, “Tôi tin cậy Đức Chúa Trời cho tới khi dây cương bị đứt ra.” Ồ, đó là lúc chúng ta tin cậy Chúa, sau mỗi lần...sau khi những ranh giới bị phá vỡ. Quý vị đang tin cậy vào những đường lối cho đến khi chúng bị phá vỡ. Vâng.

⁷⁵ Và vì vậy chúng ta thấy rằng chúng ta có nhiều con đường dễ dàng để đi, những con tàu đi xuống Ta-rê-si, vì nó dễ dàng, những sự vô trách nhiệm. Nó cứ chảy vào, anh em có được mọi thứ đưa đến; mọi người thích anh em. Và, mọi người, anh em là một...Không ai bất đồng với anh em; anh em không bất đồng với ai. Vậy thì, ước gì đó không phải là cái giẻ rửa chén! Điều đó đúng. Vâng, ăn ngon, ngủ yên! Tại sao, bất cứ người nào, tôi không quan tâm anh là ai, và anh đang ủng hộ cho điều gì...Thực sự, những người có suy nghĩ đúng đắn sẽ tôn trọng anh nhiều hơn

nếu anh giữ vững lập trường của mình về điều gì đúng. Đúng. Đừng quan tâm...

⁷⁶ Anh em lấy một người nữ, cô ta có thể không hấp dẫn lắm, và bất kể cô ta là gì đi nữa; nhưng anh em để cho phép người nữ đó đấu tranh cho những nguyên tắc của phái nữ, hãy để cô ta đứng trong địa vị một phụ nữ; và nếu người đàn ông có một chút nam tính, anh ta sẽ có trách nhiệm với cô ta. Hoàn toàn. Chúng ta cảm kích điều gì mà—mà người nào đó có, điều mà họ tin rằng đó là lẽ thật và sẽ đấu tranh cho những gì mà họ nghĩ là đúng.

⁷⁷ Thật nhu nhược làm sao, đó là điều mà quá nhiều Cơ-đốc nhân ngày hôm nay, thật èo uột yếu đuối và mọi thứ, đến nỗi họ nghĩ điều họ phải làm là gia nhập một giáo hội, đi vào nơi nào đó, ghi tên vào sổ, hoặc làm một vài điều nào đó, nhảy lên nhảy xuống, la hét, hoặc—hoặc làm điều gì như thế, và gọi là đó là Cơ-đốc giáo.

Cơ-đốc giáo là một đời sống chịu khó nhọc, mỗi ngày, sống cho Đức Chúa Trời trong...thế giới hiện tại này. Nó là sự nóng cháy liên tục của Lửa và tình yêu thương của Đức Chúa Trời, trong lòng, khiến anh chị em bùng cháy và tách biệt anh chị em ra khỏi dân chúng, và trở lại với Đấng Christ. Những trách nhiệm.

⁷⁸ Nhưng thật dễ để đi con đường thế gian đi. Thật dễ để xuôi theo dòng.

Hãy đi ra ngoài kia và xuống sông, với con thuyền của mình. Anh em lấy mái chèo và bắt đầu chèo ngược dòng; anh em không chèo được lâu, và nó thật khó khăn. Nhưng anh em cứ một lần để cho buông mái chèo và nhìn xem nó đưa anh em trôi nhanh như thế nào băng qua những hàng cây, đi xuống, nhưng nhìn xem anh em đang đi đến đâu!

Khi thấy sự việc trôi chảy dễ dàng, nên nhớ rằng, anh em đang đi đến một—một thác nước lớn ở dưới đó, thuộc loại nào đó. Anh em đang đến với những cái thác, và chẳng bao lâu anh em sẽ trôi qua những thác đó. Cứ trôi theo với thế gian, dễ dàng,

cách ấy, anh em không muốn điều đó. Không, thưa quý vị. Nhưng anh em phải...nhận trách nhiệm của mình.

79 Bây giờ, anh em tin Nó, và anh em có một...Anh em nghĩ rằng Nó là Lẽ thật.

80 Và trách nhiệm mà Đức Chúa Trời đã giao cho chúng ta trong ngày nay, đó là đưa ra Sứ điệp này! Và khi tôi càng già đi, tôi biết số ngày của tôi ngắn lại, tôi cảm thấy trách nhiệm càng lớn hơn bao giờ hết. Tiến lên phía trước, chúng ta phải làm điều đó! Chúng ta phải đi xuống với nó, trong mọi nơi chúng ta đi, và nói Sứ điệp; và—và nói với người ta rằng Chúa Jêsus Christ sắp đến, rằng Ngài là Đức Chúa Trời và chẳng bao lâu nữa Ngài sẽ đến. Không có một—không một hy vọng nào cho thế gian này ngoài sự Đến của Chúa.

81 Nhìn phía sau đó một số người bạn đã ở với tôi trên kia khi Thiên sứ của Chúa...Những chàng trai này đang ngồi ở đây, tôi tin rằng họ đã thấy nơi điều đó đã xảy ra trên đó. Và cứ nhớ những gì Chúa phán ngày đó, với Anh Wood. Khi chúng tôi đang bước lên đồi. Và—và anh hầu như khóc, bởi vì vợ anh đang bị đau. Và Chúa phán, “Hãy nhặt hòn đá lên và ném lên trời, rồi nói, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.’” Và tôi đã làm điều đó. Và Anh Wood đang ngồi đây như một nhân chứng.

82 Rồi tôi nói, “Anh Wood, không lâu nữa anh sẽ thấy điều gì đó xảy ra.” Và ngày hôm sau, khi chúng tôi đang ở đó, tất cả chúng tôi với nhau...Và một nhóm người đang đứng ngay tại đây tối hôm nay.

83 Một thầy giảng trẻ đã ở đó, và anh ấy là một...Tôi để ý...Tôi đã gặp anh vào đêm trước đó. Anh ở trong trại của chúng tôi. Anh đến cùng với chúng tôi. Và anh hỏi tôi, anh nói, “Anh Branham, anh đã từng thấy những khái tượng, được tỏ ra như thế này chứ?”

84 Tôi đáp, “Vâng, thưa anh. Nhưng tôi đến đây để ra khỏi việc đó, hầu như để nghỉ ngơi một chút.” Anh ấy nói... “Ồ,” tôi nói, “Tôi—tôi...Dĩ nhiên, Ngài bày tỏ cho tôi các sự việc ở ngoài đây.” Và tôi nói, “Ngay trên đồi ở đây, nơi bảy Thiên sứ đã giáng xuống đó.”

Anh nói, “Vâng, tôi hiểu.” Nói, “Tôi là một trong những người bảo trợ buổi nhóm của anh ở California.”

Tôi nói, “Ồ, tôi thật vui mừng vì được biết điều đó.”

⁸⁵ Và trong khi đang đứng đấy, tôi đã nhìn quanh và thấy một bác sĩ to chắc nịch đang nhìn vào mắt anh ta, và tôi nghe ông ấy nói, “Ông sẽ mất con mắt đó, bởi vì có bệnh dị ứng trong đó. Và tôi đã điều trị nó trong hai năm, và ông sẽ mất con mắt đó.”

Tôi nói, “Lý do ông hỏi tôi điều đó, bởi vì bác sĩ của ông bảo ông rằng một ngày kia ông sẽ mất con mắt ấy.”

Và anh nói, “Điều đó đúng,” rồi anh ta nhìn quanh như *thế*.

⁸⁶ Tôi thấy mẹ anh ấy cởi một chiếc vớ và đưa bàn chân ra, có những khối u giữa những ngón chân, bà đưa chân lên xuống; và nói, “Nếu con có gặp Anh Branham, thì nói anh ấy cầu nguyện cho điều này.”

Tôi nói, “Bàn tay mẹ anh bà ấy...đã lộ bàn chân ra như *thế*, và nói bà có...có những khối u nhỏ khắp trên—trên những ngón chân của bà, và như thế; và nói, ‘Nhờ Anh Branham cầu nguyện cho.’”

Anh nói, “Anh Branham, đó là sự thật.”

⁸⁷ Tôi nhìn lui. Khi tôi làm như vậy, tôi thấy anh ấy đang đứng đó nhìn tôi, như *thế*, với đôi mắt thật sáng ngời. Tôi đã gặp anh mùa thu này; anh có đôi mắt tốt hơn bất cứ ai trong trại. Chúa đã chữa lành cho anh và làm cho anh khỏe mạnh.

⁸⁸ Trong lúc tôi đứng đó, Chúa đã phán, tỏ cho tôi thấy điều gì sẽ xảy ra. “Sự phán xét sẽ giáng xuống tại Bờ biển miền Tây.” Và Ngài phán, “Hãy đi qua nơi kia, bên cạnh lò lửa đó.”

⁸⁹ Và tôi cầm cái xẻng trong tay; đi qua nơi đó. Và Anh Roy Roberson, tất cả chúng ta ở đây đều biết anh. Anh không có ở đây tối nay, theo như tôi biết; anh đang ở ngoài Arizona. Anh là người đứng đầu của ban trị sự ở đây, và tôi biết anh là một cựu chiến binh. Và điều gì đó sắp xảy ra; một buổi sáng yên tĩnh, thật đẹp trời, khoảng mười giờ sáng. Những chàng trai tất cả chung quanh đó, mười hay mười hai người chúng tôi, cắm trại ở dưới đó, và đang lột da những con heo, và làm một số việc. Vì thế chúng tôi...tôi đi lại gần, tôi nói, “Roy, trốn đi, nhanh lên. Điều

gì đó sắp xảy ra.” Tôi không thể nói với anh ta nữa. Nhưng ngay lúc tôi đi qua đó...

Và từ trời giáng xuống cơn gió lốc của Chúa, và nổ vang, giống như, rung động cả đồi, chạy vào bên trong núi đó, cắt một vết thẳng chung quanh nó, trên đầu tôi khoảng năm bộ, cắt đứt hết những ngọn cây, khi những tảng đá văng ra. Bay lên trời rồi rớt xuống lại, với phép báp-tem lớn khác, đâm ngang qua núi, và ném những tảng đá ra như thế. Làm như vậy ba lần, và rồi đi thẳng lên không trung.

Và Anh Banks đi qua chỗ tôi, nói, “Đó là điều anh đã nói ngày hôm qua phải không?”

Tôi nói, “Vâng, thưa anh, chính xác là nó.” Hiếu không?

⁹⁰ Và rồi hai ngày sau đó, Alaska hầu như, bị chìm xuống, ở trên đó. Và Bờ biển miền Tây đã bị những trận sấm sét quăng lên quăng xuống xô đẩy, và mọi thứ xảy ra. Và một trong những ngày này nó sẽ bị chìm xuống dưới đại dương. Đúng. Đó là gì? Chúng ta đang sống trong thời giờ của Chúa Tái lâm.

⁹¹ Chúng ta thấy những học thuyết và nhiều thứ dấy lên, và tất cả những điều khác biệt này, chúng ta biết phải có một câu trả lời đúng cho điều này.

Có những người ở tại vùng quê ở đây bây giờ, đi vào các hang động và những cái gì đó, “Và vào ngày 16 tháng Ba,” anh chị em đã đọc nó trên báo, “Chúa sẽ đến.” Anh chị em biết rằng không phải như vậy.

Chúa Jêsus phán, “Chẳng ai biết phút hay giờ đó.”

⁹² Khi chúng ta thấy tất cả điều này, và những điều xảy ra theo cách của chúng, thì phải có một câu trả lời đúng ở đâu đó. Phải có một Sự thật. Có một, hướng đông; và một, hướng tây; nhưng có một, hướng đông nam, và hướng tây bắc, hay điều gì đó. Nhưng phải có một câu trả lời đúng, ở đâu đó, cho vấn đề. [Băng trống—Bt.]

⁹³ Lẩn tránh điều này chẳng? Chúng ta phải nói với người ta rằng chúng ta đang sống trong thời giờ Tái lâm của Con Đức Chúa Trời. Chúng ta muốn—muốn nhìn xem và (Đức Chúa Trời) đang

hành động, luôn mọi lúc, sẵn sàng ban cho con người một câu trả lời đúng.

⁹⁴ Nó luôn luôn là cách ấy. Điều—điều đó đã ở trong con người, lẫn trốn và đi khỏi Đức Chúa Trời, ngay từ khi A-đam, ở trong vườn Ê-đen. Khi A-đam ở trong vườn Ê-đen, khi ông đối mặt với trách nhiệm để lựa chọn, ông sẽ ở lại với Chúa Trời hay là đi với vợ ông? Ông phải làm—...ông phải làm điều đó, trách—trách nhiệm ở trên ông. Ông phải nghe điều vợ mình nói hay phải nghe điều Đức Chúa Trời đã phán. Và khi ông chọn đi con đường của vợ mình, và khi ông làm điều đó, thì ông đã đánh mất điều kiện sống ban đầu. Và đem đến sự chết cho toàn thể thế gian đầu phục sự chết, khi ông phải nhận lấy trách nhiệm, hay là tiếp nhận thứ ánh sáng mới của vợ ông đã tìm thấy, mà là trái nghịch.

Ôi Chúa! Hãy suy nghĩ về điều đó. Đức Chúa Trời chỉ ban cho họ khoảng tám hay mười Từ để tuân giữ. “Nhưng về cây đó các ngươi chớ nên ăn đến.” Đó là tất cả những gì họ phải tuân giữ. Và thậm chí chỉ bấy nhiêu Chữ thôi, họ đã không tuân thủ Nó.

Lúc ấy A-đam phải đối mặt với, “Tôi sẽ, tôi sẽ làm như vợ tôi nói, hay tôi sẽ làm theo những gì Đức Chúa Trời phán đây?” Và ông bước ra với đôi mắt của mình mở ra. Ông phải nhận lấy trách nhiệm. Điều đó đã đưa cả nhân loại đến sự chết.

⁹⁵ Rồi đến một A-đam khác, đó là Đấng Christ, không bao giờ có người nào giống như Ngài! Người nào đó nói Ngài không phải là Đức Chúa Trời chăng? Sự độc nhất vô nhị của Ngài đã chứng minh Ngài là Đức Chúa Trời. Chưa có một tạo vật nào đã sống giống như Ngài. Ngài sống trong một thế giới với chính Ngài. Ngài đã được sanh ra bên ngoài lãnh vực của con người tội lỗi, xác thịt. Ha-lê-lu-gia! Ngài là Chính Đấng Tạo Hóa đã trở nên xác thịt.

Ai có thể đứng vào chỗ mà Ngài đã đứng? Ai đã từng nói chuyện như Ngài? Ai đã từng nói những điều mà Ngài đã nói? Ai đã từng làm những điều Ngài đã từng làm? Sự độc nhất vô nhị của Ngài chứng minh Ngài là Đức Chúa Trời. Không có một tiên tri nào hoặc không điều gì khác có thể làm những gì Ngài đã làm; Ai có thể gọi kẻ chết sống lại từ mồ mả, và Ai có thể ngăn cản bầu trời, và làm bất cứ điều gì Ngài muốn làm. Ngài là Đức

Chúa Trời. Ai có thể từng đứng vào chỗ của Ngài? Ai? Ngài có thể là gì ngoài Đức Chúa Trời bất tử, hoàn hảo đó, đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.

⁹⁶ Không có gì từng được so sánh với Ngài. Ngài đã sống trong thế giới với chính Ngài. Không ai từng nói như Ngài. Khi Ngài chỉ mở miệng Ngài, thì có điều gì đó về việc ấy, điều đó khác biệt với bất cứ ai khác. Người nào đó nói Ngài chỉ là một con người bình thường; tôi phủ nhận điều đó. Ngài là Đức Chúa Trời. Đó là Ngài. Vì, không ai phán ra giống như Ngài, không người nào có thể nói như Ngài, bởi vì Ngài là Chính Lời hằng sống đã trở nên xác thịt, bày tỏ sự trọn vẹn của Đức Chúa Trời.

⁹⁷ Tôi sẽ thừa nhận, các nhà tiên tri đã có những sứ điệp của họ. Họ đã có chúng lúc đó; họ có chúng bây giờ. Nhưng có sự đầy dẫy của thần tính hiện diện trong thân thể hữu hình của Ngài, đã tỏ ra ở đó. Ngài là Đấng độc nhất, và Ngài là Đấng mà phải đối mặt với vấn đề. Với tất cả quyền năng vĩ đại của Ngài mà Ngài có, để Ngài có thể hoàn toàn là vua của thế gian. Ngài sẽ là; và Ngài, với các thánh của Ngài, Ngài hiện có bây giờ.

⁹⁸ Ngài đứng ở đó. Con người nghèo làm sao, không có một chỗ để gối đầu Ngài; mà thậm chí biết nơi nào có một con cá đã nuốt một đồng bạc? Ai, người nào có thể lấy những hũ nước lớn và hóa chúng thành rượu, mà lại không có chỗ gối đầu Ngài? Ngài phải gánh vác trách nhiệm đã được giao trong tay Ngài. Người nào mà có thể gọi người chết ra khỏi mộ, sau khi người chết đã bốn ngày và bị thối rữa?

Ngài không thể tự cứu lấy Ngài được chẳng? Chắc chắn, Ngài có thể; nhưng nếu Ngài làm điều đó, Ngài đã không cứu chúng ta. Ngài phải gánh vác trách nhiệm, và bởi vì Ngài vâng phục Lời! Chỗ mà, A-đam đã bất tuân, và ông đã chọn con đường tắt, con—con đường đi xuống Ta-rê-si. Nhưng Chúa Jêsus đã chọn con đường đến Ni-ni-ve, đến với dân Ngoại, nhận cho chính Ngài một Nàng Dâu. Tôi vui mừng vì Ngài đã làm điều đó, tối nay. Chúng ta nên đương đầu với các sự việc, để chúng ta thuộc về Ngài, lánh khỏi thế gian. A-men!

⁹⁹ Mỗi người phải đối diện với điều đó, phải chịu trách nhiệm trước Đức Chúa Trời. Chúng ta cứ lấy ví dụ, chẳng hạn, Nô-ê.

Ông đã có trách nhiệm. Nô-ê, Môi-se, Ê-li, và tất cả những người còn lại của—của mọi thời đại, phải gánh vác trách nhiệm. Và họ đã phải làm điều đó, nhưng đó là lý do họ được sai đến trong thời đại ấy.

¹⁰⁰ Hãy nhìn xem Nô-ê trong thời đại khoa học của ông, cách mà ông đã phải đối mặt với điều rất phản khoa học như thế nào. Sao, không có một—một—một lý do tại sao nó không thể là phản khoa học...Đấy, nó—nó phản khoa học, đúng hơn. Tại sao, người ta nói trời sẽ mưa ngoài bầu trời. Họ chưa bao giờ có mưa rơi xuống từ trời. Vậy thì, ông phải đương đầu với vấn đề đó. Đức Chúa Trời đã phán rằng sẽ có mưa. Và rồi ông...

¹⁰¹ Thế thì đức tin không có việc làm thì chết; nếu anh chị em nói, “Tôi tin điều đó,” rồi không hành động. Thật giống như Sứ điệp, nếu anh chị em nói, “Tôi tin điều đó,” mà không có hành động, thì có ích chi? Hiểu không? Nô-ê đã đi làm việc với cái búa của mình và đóng một con tàu, để khẳng định những gì ông nói về. Đó là những gì chúng ta cũng phải làm. Chúng ta phải làm việc, để chứng minh đức tin của chúng ta, bằng việc làm của mình. Các việc làm của chúng ta chứng minh cho đức tin của chúng ta.

¹⁰² Môi-se đã phải làm điều đó, và Ê-li đã phải làm điều đó. Mỗi tiên tri trong thời của họ đã phải đứng lên và gánh vác những trách nhiệm này. Nhưng nhiều người trong họ đã không làm như Giô-na. Ông trốn chạy; họ đã không.

¹⁰³ Lưu ý, “Kêu la nghịch cùng nó.”Ồ, chao ôi! Nó đấy. Đó là một chủ đề, “Kêu la nghịch cùng nó.” Đó là phần quả trách.

Cứ đi đến đó và nói với những người ấy, “Này, tôi đến để gia nhập với các anh. Các anh biết, tôi tin tôi sẽ nói với các anh điều mà tôi sẽ làm. Tôi vừa có một điều nho nhỏ ở đây tôi tin tôi có thể làm nó...đem chúng ta hết thảy lại gần nhau, và làm *điều này, điều kia, hay điều nọ.*”

Nhưng, đó là, “Kêu la nghịch cùng nó,” khi anh chị em phải kêu la nghịch cùng điều gì đó. Lúc bấy giờ, ông phải kêu la nghịch cùng mọi điều ở dưới đó; kêu la nghịch cùng thành phố ấy, kêu la nghịch cùng công việc của họ, kêu la chống lại giáo hội của

họ, kêu la nghịch cùng những tiên tri của họ, kêu la nghịch cùng những mục sư truyền đạo của họ, kêu la nghịch cùng các thầy tế lễ của họ. “Kêu la nghịch cùng nó, toàn bộ sự việc! Kêu la nghịch cùng nó!”

¹⁰⁴ Nô-ê đã kêu la nghịch cùng thời của ông. Chắc chắn, ông đã làm thế, nghịch cùng các nhà hội trong thời của ông.

Môi-se chắc chắn đã kêu la nghịch cùng thời đại của—của ông; dân chúng, những thầy tế lễ, vân vân. Ông kêu la mọi con đường qua đồng vắng. Lần kêu khóc này tiếp nối với lần kia, ông kêu khóc, khóc liên tục cho dân sự.

Ê-li rất không được nhiều người ưa trong thời của ông, bởi vì ông đã kêu la nghịch cùng thời đó. Chắc chắn là vậy.

¹⁰⁵ Giăng Báp-tít rất không được ưa thích trong thời của ông. Ông đã kêu la nghịch cùng thời đại mình. Ông đã nói với vua, kẻ—kẻ chuyên quyền của—của đất nước; ông—ông ta đã, ông ta đã lấy vợ của em trai mình. Ông phải giảng về hôn nhân và ly dị, một buổi sáng. Vậy ông đã kêu la nghịch cùng điều đó, ông nói, “Không hợp pháp cho vua lấy cô ta.” Cái giá ông phải trả, là bị chém đầu, sau đó, nhưng ông phải kêu la và ông đã đổi đầu để hoàn thành bốn phần.

Ông không hề xuống tàu đi đến Ta-rê-si, và nói, “Ồ, tôi sẽ đồng ý với bệ hạ, tàu Hê-rốt. Điều đó được thôi. Miễn là bệ hạ nghĩ cô ta là một phụ nữ đẹp, cô ta sẽ làm người vợ tốt cho bệ hạ, thì cứ làm đi.”Ồ, chao ôi. Những thứ giả rửa chén, anh em thấy, đúng thế, đúng là thứ tầm thường...Tại sao, nó không là gì cả ngoài để chùi được những cái đĩa bẩn.

¹⁰⁶ Nhưng, để ý, Giăng đã không làm theo cách đó. Ông đã đổi đầu ngay với nó. Ông nói, “Không hợp pháp cho vua lấy cô ta.” Vâng, thưa quý vị. Ông đã đứng ra chống nghịch với điều đó.

¹⁰⁷ Họ không hề trốn chạy. Giăng đã không làm vậy. Họ chịu đựng và đương đầu với sự việc. Môi-se đã cố chạy trốn, một lần, như Giô-na, nhưng Đức Chúa Trời đã mang ông trở lại. Nhiều người trong họ đã cố trốn chạy khỏi nó; họ sẽ bắt đầu...

Nhưng, hãy xem, nếu Đức Chúa Trời kêu gọi anh em, và anh em chắc rằng Đức Chúa Trời thì trong Sứ điệp, thì không có điều

gì có thể làm cho anh chị em quay lui trở lại. Nó đã không quay Giô-na lại. Không, thưa quý vị.

¹⁰⁸ A—mối khi xưa, đã kêu la, nói, “Khi sư tử gầm thét, thì ai mà chẳng sợ? Và khi Chúa đã phán, thì ai mà chẳng nói tiên tri?” Ai có thể chẳng nói tiên tri, khi thấy Đức Chúa Trời phán và nói điều nào đó sẽ xảy ra, và nó có xảy ra?

¹⁰⁹ Một con sư tử gầm thét, mọi người hoảng sợ, vâng, thưa quý vị, nếu quý vị đã từng nghe sư tử rống trong rừng. Quý vị có thể nghe những tiếng meo meo quanh những cái chuồng ngoài kia, chúng là những con sư tử được thuần hóa, nhưng quý vị nên nghe con sư tử thật, hoang dã gầm thét một lần. Những hòn đá nhỏ sẽ rơi xuống khỏi đồi, cách năm trăm thước. Tôi muốn thấy ở đâu mà tất cả tiếng gầm đó vang ra từ trong buồng phổi như vậy. Và nó gầm đầu xuống, dựng lông lên; tôi chưa bao giờ nghe thứ gì...Giống như một—một khẩu súng đại bác bắn ra, khi nó gầm lên tiếng lớn đó từ trong phổi. Ai mà chẳng sợ được?

Người ta nói, nếu anh em bị sư tử giết chết, thì không đau đớn lắm. Nó làm cho anh em sợ chết khiếp trước khi nó tiến đến chỗ anh em. Đây, anh em không để ý điều đó. Nó làm anh em sợ hãi bởi tiếng gầm thét lớn dữ tợn đó, và ở đây nó nhảy lên anh em trong giây phút thôi.

¹¹⁰ Ông đã nói, “Khi sư tử gầm thét, thì ai mà chẳng sợ? Và khi Chúa đã phán, thì ai mà chẳng nói tiên tri?” Khi anh em thấy Đức Chúa Trời làm điều gì đó, anh em nói... “Tôi không phải là một tiên tri...” Giô-na đã nói... “Có lẽ tôi không phải là một tiên tri, hay là con trai của tiên tri. Nhưng Đức Chúa Trời đã phán, ai mà chẳng nói tiên tri?”

¹¹¹ Tôi có thể không phải là một tiên tri, tôi có thể không phải là *điều này*, *điều kia*, hay *điều nọ*. Khi tôi thấy Đức Chúa Trời làm điều gì, và tôi thấy ở đây trong Lời, và Ngài đã phán hứa điều đó, ai có thể cầm giữ được sự bình an và bình tĩnh của họ? Chắc chắn, Ngài đã làm điều đó.

¹¹² Chúng ta cũng không thể trốn chạy núp sau những tín điều và tất cả những sự thông công này ở đây, và đi xuống—xuống Ta-rê-si. Chúng ta không cần đi đến với sự thông công của họ.

¹¹³ Nhưng nhiều người, giống như A-đam, làm điều giống nhau, cố tạo ra sự thay thế trong cách nào đó, cố gắng tìm ra một con đường, và—và tạo sự thay thế, để đối mặt với Đức Chúa Trời. Sau khi họ biết mình sai, đối mặt với Lẽ thật, đã đi cùng với vợ mình và làm đúng cái điều mà Đức Chúa Trời bảo ông không được làm. Ông cứ đi tới và làm điều đó, dù sao đi nữa. Và rồi ông thấy mình lóa lờ, bà và ông, cả hai người, ở trong vườn Ê-đen. Mắt họ mở ra. Họ biết điều đúng và điều sai, lúc đó. Và rồi ông cố tìm ra một vật thay thế, để che phủ lên mình với nó.

Vậy thì, đó gần như là cách mà chúng ta làm ngày nay, một lời biện hộ, nói, “Ồ, tôi nói với anh, nếu nó đã có ở đây, hay là nếu điều này.” Hoặc, “nếu, nếu, nếu,” điều đó chỉ...Hiếu không? Nhưng anh em phải đối diện với nó. Nó đúng hay là sai. Và nếu nó đúng, chúng ta hãy ở lại với nó. Nếu nó sai, hãy tránh khỏi nó. Chỉ thế thôi. Hãy nhận điều gì...Hãy tìm ra điều nào đúng. Anh chị em không cần phải chờ đợi lâu hơn. Chúng ta hãy tìm ra điều gì là Lẽ thật và điều gì đúng, thì hãy giữ lấy nó. Chúng ta biết rằng nó đúng.

¹¹⁴ Bây giờ, chúng ta thấy rằng ngày nay nhiều người của chúng ta quá...Dường như mọi sự chân thật đã ra đi khỏi các giáo hội. Tôi...Trong...

¹¹⁵ Chúng tôi đang sống trong ngôi nhà kia của một người chị em yêu quý mà đến với hội thánh này. Chị ấy có lẽ đang ngồi ở đây tối hôm nay. Và chị đã cho thuê...cho người ta thuê. Và chị rất tử tế đối với chúng tôi về nơi đó, về việc để cho chúng tôi ở chỗ ở đó. Và tôi muốn nêu tên chị, nhưng chị có thể không muốn tôi làm điều đó. Chị thật tử tế với chúng tôi, ồ, chúng tôi chắc chắn không—không muốn tiết lộ về chị. Nhưng chị là người phụ nữ rất, rất yêu dấu. Và trong ngôi nhà, có một cái ti-vi trong một phía. Chúng tôi lấy một phòng đôi nhỏ, phòng kép.

Tôi có một gia đình lớn, và một đám trẻ, và chúng tôi...và anh—anh chị em biết, và chúng phải có giường ngủ, và nhiều thứ cho chúng. Và mọi thứ chất đống lên, chúng tôi phải bước qua *cái này* và *cái kia*, để đi ra đi vào.

¹¹⁶ Và rồi ở đằng kia họ có được một cái ti-vi. Và nhờ cái ti-vi này, những đứa trẻ có thể xem, vào sáng Chúa nhật, một số bài thánh

ca được hát. Và, anh chị em biết, nó—nó sẽ làm anh chị em sẽ hầu như hổ thẹn; ước gì không có một Cơ-đốc giáo chân chính ở đâu đó mà anh chị em có thể đặt tay trên, nhìn thấy những gì được gọi là Cơ-đốc giáo ấy.Ồ, dường như tất cả sự chân thật đã đi xa khỏi nó.Ồ, họ không, họ dường như không...Ồ, thật là kinh khủng cách mà họ đứng ở đó và đưa nắm tay đấm đánh nhau, ở trên đó, và cố gắng hát những bài thánh ca và mọi thứ như thế; và buông lời đùa cợt mà khó lắm một thủy thủ mới làm, rồi nói đủ mọi thứ, và đùa giỡn cứ như thế. Anh chị em biết, sự thiêng liêng của—của—của Cơ-đốc giáo dường như đã đánh mất vị trí của nó.

117 Bây giờ, tôi đi nhà thờ và—và thấy mục sư đứng lên ở đó và thông báo rằng sẽ—sẽ có một—một buổi vui chơi tập thể. Tất cả phụ nữ mặc đồ tắm, tất cả họ sẽ ra ngoài kia. Họ có một cuộc thi; những phụ nữ này, bơi lội. Và họ sẽ tổ chức một—một bữa tiệc loại nào đó, và họ sẽ chiên nhiều—nhiều gà, và chơi lô-tô, và—và tất cả những trò như thế. Với tôi, điều đó lấy đi sự thành tâm chân chính ra khỏi Cơ-đốc giáo; cứ cho phép với bất cứ điều gì.

118 Tôi đã thấy, tiếp theo đây, chúng ta thấy...Anh chị em biết, chúng tôi thấy có nhiều chị em của chúng ta mặc đồ ngắn cùn cùn, ở trên đây trong xứ lạnh này, hơn anh em thấy trong những xứ nóng. Đấy, đúng vậy. Ngoài kia nơi mà trời thật nóng, không có quá nhiều người mặc chúng. Nhưng ở đây, nơi—nơi mà trời lạnh lẽo, họ—họ đã làm điều đó. Đấy, đó là, họ không nhận ra đó là điều ma quỷ đang làm. Hiểu không? Vậy thì, nếu nó tiện lợi, nếu nó giúp ích cho chính chị em, thì nó sẽ khác đi. Là đàn ông, tôi nghĩ nó trông giống một người đàn ông bệnh hoạn, nhưng—nhưng anh—anh em sẽ—sẽ không chú ý đến đàn ông. Nhưng, quý cô, thân thể của—của cô ấy là thiêng liêng, và cô ấy phải giữ lấy nó cách ấy. Và để thấy cái cũ...

119 Anh chị em có thể thấy, thiên hạ ngày nay. Có hai linh. Và một trong hai đó là Thánh Linh; còn cái kia là linh bất khiết, và người ta bị cai trị bởi linh đó. Cả hai đều thuộc tin kính. Vậy thì, đúng thế, đó là phần lạ, cả hai đều tin kính. Và giống như Ê-sau và Gia-cốp, cả hai đều tin kính; giống như Ca-in và A-bên, cả hai đều tin kính; giống như Giu-đa và Chúa Jêsus, cả hai tin ngưỡng, cả hai

đều tin kính. Và chúng ta thấy điều đó ngày hôm nay, cả hai mặt, đều tin kính. Đây, nó là linh như nhau. Người ta chết đi, nhưng linh không chết. Nó cứ tiếp tục, cả hai đều tin kính.

Một trong chúng bị chiếm hữu bởi Thánh Linh, để sống loại đời sống mà họ nên sống, đó là bước đi trong sự tin kính và chân thật. Họ sẽ không lấy của anh chị em một xu, và họ—họ làm mọi thứ thật thà mà họ có thể, để giúp ích cho anh chị em. Và những người khác sẽ... Thật tử tế như họ có thể.

Còn những người khác, chúng ta thấy, nó ngược lại. Và, tuy nhiên, cả hai đều là linh tin kính, cả hai; một, là Thánh Linh; còn kia, là linh bất khiết. Và nếu anh chị em chú ý, nó sẽ, cho dù tuyên bố niềm tin, người ta sẽ chế giễu anh chị em và gọi anh chị em là một thánh giết gân. Họ làm bất cứ thứ gì mà họ có thể làm.

¹²⁰ Họ, cố tình không—không nhận ra Lời bất biến của Đức Chúa Trời, như thể Nó không hề được chép ra.

Đây, anh chị em có thể nói, “Này, xem đây, nếu—nếu phép báp-têm...”

“Tôi có Thánh Linh!”

“Mà đừng đó với điều thuốc trong tay, hút nó sao?”

“Vâng, tôi có Thánh Linh! Tôi không nghĩ là có điều gì sai với việc uống một chút rượu. Tôi không nghĩ nó...” Hiếu không?

Và anh chị em có để ý không, “Tôi không nghĩ”? Nhưng Đức Chúa Trời nghĩ khác, anh chị em thấy, theo Lời Ngài. Hiếu không? Đây, họ... Và họ—họ chỉ đơn giản đến mức mà—mà phỉ nhổ vào Nó. Điều đó hoàn toàn chính xác.

¹²¹ Giống như một người già nua bé nhỏ tàn tật nặng nề lê bước lúc đó, khi Đa-vít bị phế truất khỏi ngai của mình. Ông đang leo lên Núi Ô-li-ve, đi ra, vừa đi vừa khóc, nhìn lại. Và ông già nhỏ bé này lê bước ở đó và bị khạc nhổ vào ông. Và lính canh đó nói, “Tôi sẽ để cho... cái đầu chó đó ở lại trên nó, và khạc khố vào vua của tôi sao?”

Đa-vít nói, “Hãy để mặc nó.” Đây, họ phỉ nhổ vào ông.

¹²² Khoảng tám trăm năm sau, họ cũng khạc nhổ vào Con của ông, là Chúa Jêsus Christ.

Và ngày hôm nay họ phỉ nhổ vào Ngài lần nữa. Như thế Nó thậm chí không...Bất kính, thờ ơ, chỉ quay đầu và bỏ đi khỏi Nó, rồi cười vào mặt anh chị em. Tại sao vậy? Họ lên tàu đi đến Ta-rê-si. Điều đó chính xác.

Tiếng kêu này đến Đức Chúa Trời, anh chị em phải kêu la nghịch cùng điều ác, kêu la nghịch cùng tội lỗi, kêu la nghịch cùng những điều sai trái. Bây giờ, nên nhớ, nó sẽ có.

Này, anh chị em biết, lúc này. Anh chị em biết, tôi có hai giờ khác nhau. Và ở Tucson bây giờ là bảy giờ mười phút, và—và tôi đang hầu như—hầu như đi ra khỏi chỗ của tôi ở đây. Hả? Được rồi.

¹²³ Vậy thì hãy nhớ, chúng ta sẽ phải trả lời cho điều đó. Nên nhớ, những kẻ mà phỉ nhổ vào mặt Chúa trả lời cho việc đó.

Khi Đa-vít quay trở về từ sự lưu đày của mình, lúc ông chạy trốn, và khi ông quay trở về, nên nhớ, cái gã này đã sắp mặt và khóc lóc van xin sự thương xót. Hắn đã khạc nhổ vào mặt Đa-vít, khi ông ra đi, nhưng hầu như hắn cũng đã sẵn sàng để tắm chân mình bằng nước mắt, và, khi ông trở về.

Và ngày nào đó những kẻ đã đâm Chúa Jêsus sẽ nhìn thấy điều đó.

Và những kẻ mà đang đâm Ngài ngày hôm nay, cũng sẽ nhìn thấy nó. Họ, ngày nào đó, điều đó sẽ trở lại. Hãy nhớ, Khải huyền 22, Ngài yêu cầu chúng ta giữ mọi Lời mà Ngài đã chép; mọi Lời.

¹²⁴ Bây giờ chúng ta biết sự Hiện diện của Ngài ở đây. Nó được xác minh. Chúng ta đang có nó. Chúng ta tin, trong tuần tới đây, điều đó sẽ tiếp tục được chứng thực giữa chúng ta; kẻ bệnh sẽ được lành, và những điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

Chúng ta không cần ý kiến được số đông ưa chuộng. Chúng ta cần Lễ thật. Và chúng ta không, chúng ta (muốn) không muốn—chúng ta không muốn đương đầu với điều gì ngoài những gì Đức Chúa Trời đã phán là Lễ thật. Nhưng, “Tin chắc rằng tội lỗi sẽ luôn luôn tìm thấy anh chị em.” Nếu nó không ở đây, thì nó sẽ đến với anh chị em ở sự Phán xét. Vì thế anh—anh chị em...Nó sẽ bắt được anh chị em ở nơi nào đó, lúc ấy. Vâng, thưa quý vị.

¹²⁵ Nhưng nếu quý vị là Cơ-đốc nhân thật, thật sự được kêu gọi giống như Giê-na, Đức Chúa Trời đã trả tiền vé cho quý vị rồi. Hãy ra khỏi con tàu đi đến Ta-rê-si đó, dù thế nào đi nữa. Đức Chúa Trời đã định trước quý vị cho sự sống này. Vâng, thưa quý vị. Nếu quý vị con cái thật, được kêu gọi của Đức Chúa Trời, hãy đến với Đấng Christ. Đến trong sự trọn vẹn của Ngài. Con đường của quý vị đã được trả giá để đi đến đâu? Nó được trả giá để đi đến Ni-ni-ve, không phải Ta-rê-si. Quý vị được định trước. Con tàu của quý vị...Có một con tàu đang ra đi ngay bây giờ, trên đường của nó. Vậy chỉ có một điều để làm, là bước lên nó. Và nếu quý vị giống như Đức Chúa Trời, quý vị sẽ không bao giờ thiếu sự bình an...

¹²⁶ Giống như cháu trai của tôi, cách đây ít lâu. Khoảng mười năm nay, cháu gõ cửa hết chỗ này đến chỗ kia. Buổi sáng kia cháu đi đến nhà thờ này, nhà thờ Công giáo này ở dưới đây, và bước vào đó nhận điều này bởi vì những gì cha đạo nào đó nói chuyện ở đó, và người nào khác ở trên *đây*, và một số ở trên *đây*. Chung quy là gì? Hiểu không? Bây giờ cháu đang đói khát. Tôi nói, “Chỗ của cháu là tại bàn thờ dưới kia, cháu à.” Hiểu không?

Không có cách gì để thoát khỏi điều đó. Vì Chúa lấy ra sau khi anh em, anh em có thể từ bỏ và đi tiếp. Chỉ thế thôi.

¹²⁷ Hãy nhớ, Chúa! Ồ, Chúa đã ở trên thuyền. Chúa đã ở trong cơn bão tố. Chúa trong con cá. Mọi nơi ông quay lại, Chúa đã có ở đó.

Đấy, Chúa ở đó, và điều đó sẽ cứ có mặt thường xuyên ở anh chị em. Vậy tại sao chúng ta chờ đợi lâu hơn nữa? Chúng ta hãy cứ bắt đầu ngay buổi nhóm phục hưng này. Đúng! Anh chị em còn đợi gì? Chúng ta tin rằng sự Đến của Chúa đã gần, Ngài sẽ đón Cô Dâu, và Nó đã sẵn sàng. Và chúng ta không muốn con tàu nào đi đến Ta-rê-si. Chúng ta đang đi đến Ni-ni-ve. Ừm! Chúng ta sẽ đi đến miền Vinh hiển. A-men. Đúng vậy. Chúng ta sẽ đi đến nơi mà Chúa sẽ ban phước, và đó là điều mà chúng ta cần làm.

¹²⁸ Phơi bày ra trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, lúc ấy, với tấm lòng của chúng ta; không phải bàn tay của chúng ta, quá nhiều, bèn là tấm lòng của chúng ta trước Chúa, cho đến khi chúng ta trở nên thích hợp cho Ngài sử dụng, hoàn toàn, như

thế, với những tia sáng của sự vinh hiển Ngài; và nung nóng chúng ta vào sự nhờn từ của Ngài—của Ngài, làm cho chín mùi điều mà chúng ta có, vào trong thực tế, đây, đến chỗ mà chúng ta có thể bày tỏ cho những người khác rằng Chúa Jêsus Christ sống. Ô, chao ôi! Chúng ta cần tin điều đó.

¹²⁹ Và nên nhớ, nơi mà Giô-na đã đi, Đức Chúa Trời đã ở trên con tàu đó; Chúa ở trong cơn bão; Chúa ở trong con cá. Ngài tiếp tục đi theo với Giô-na cho đến khi ý muốn toàn hảo của Ngài được nên. Đúng vậy.

Và nếu Ngài đi theo sau anh em, anh em có lẽ đã luôn ngỡ *này*, lách ngõ *kia*, nhưng anh em sẽ khổ sở cho đến khi anh em quay trở lại và làm điều mà anh em đã khởi sự cho Ngài làm ở chỗ trước tiên. Hiểu không? Đừng đi, đừng lánh khỏi Mặt Chúa. Hãy đối diện với nó. Anh em tin đó là Lẽ thật, thì hãy để...Nếu đó là Lẽ thật, thì nó xứng đáng để anh em sống cho, chết cho nó, bất cứ điều gì khác. Và nếu Ngài đã chứng thực điều đó với anh em, rằng nó là Lẽ thật, thì chúng ta không thể lánh khỏi nó, không nơi nào cả. Ngài sẽ ở ngay đó, giống như vậy. Anh em không thể làm điều đó.

¹³⁰ Bởi tiên tri sấm sấn của Ngài, người mà Ngài đã định để đi xuống dưới đó và kêu gọi sứ điệp ấy. Vậy thì, trông giống như Ngài có thể sai phái tiên tri khác, nhưng Ngài đã định cho Giô-na; và ngay cả Ê-li sẽ không làm; Giê-rê-mi sẽ không làm; Môi-se sẽ không làm. Chính Giô-na phải đi đến Ni-ni-ve. Tất cả điều đó chỉ thể thôi. Ngài đã ủy thác cho ông và bảo ông đi. Và khi Ngài phán, “Hãy đi đến đó, hỡi Giô-na, hãy đi đến thành Ni-ni-ve,” không ai khác có thể đi làm điều đó ngoài Giô-na.

Và khi Chúa bảo anh em điều gì, anh em phải làm điều đó; không ai khác. Đây, chúng ta phải đối diện với nó, và, và đi làm điều đó.

¹³¹ Chúng ta tin rằng mình đang sống trong thì giờ mà Đức Chúa Trời đang làm điều gì đó. Chúng ta tin rằng chúng ta đang sống giữa điều đó lúc này. Tôi tin tối hôm nay tôi đang giảng cho hội chúng mà—mà đang nằm, chờ đợi ở ngoài đó để được trưởng thành. Tôi—tôi thực sự tin điều đó, với cả tấm lòng. Tôi

muốn nói nó xảy ra như vậy hiện giờ cũng giống như nó đã luôn luôn xảy ra.

¹³² Bây giờ, chúng ta tin rằng giờ đã đến để Thánh Giăng 14:12 phải được ứng nghiệm. Chúng ta, chúng ta tin rằng Ma-la-chi 4 phải được ứng nghiệm. Chúng ta tin rằng Lu-ca 17:30 phải được ứng nghiệm. Chúng ta tin rằng, tất cả những lời tiên tri mà Ngài đã phán sẽ ứng nghiệm ra trong thời đại này. Chúng ta tin chúng phải được ứng nghiệm, và chúng ta tin chúng ta đang nhìn thấy chúng được ứng nghiệm ngay bây giờ. Điều đó hoàn toàn đúng.

¹³³ Đừng lẩn tránh. Đừng trốn khỏi sự Hiện diện của Ngài; cứ bước vào trong sự Hiện diện của Ngài. Đúng thế. Và tôi biết đó là điều mà anh chị em ước ao thực hiện. Bởi vì, tôi đã nhìn thấy những giấy phép ở ngoài đó từ Texas, và Louisiana, và khắp nơi. Đó là điều mà chúng ta đang ở đây, không lánh khỏi Mặt Ngài, nhưng chạy đến trong sự Hiện diện của Ngài.

Hãy trở lại, ra khỏi...[Băng trống—Bt.]...là một Giô-na, nếu anh chị em đang tự hỏi con đường nào để đi hay việc gì phải làm, hãy đến, bước lên con tàu với chúng tôi buổi tối hôm nay. Chúng ta sẽ đi đến Ta-rê-si, để kêu la...hay, Ni-ni-ve, để kêu la. Chúng ta hãy để cho con tàu Ta-rê-si đó cứ tiếp tục đi xuống nếu họ muốn. Chúng ta có bốn phạm trước Chúa, đó là, một Sứ điệp mà chúng ta chịu trách nhiệm.

¹³⁴ Vì vậy trong tuần đến đây, chỉ một khúc dạo đầu ngắn tối nay, để anh em biết. Khi tôi đang kêu la, tôi chỉ chịu trách nhiệm về một Sứ điệp, thưa anh em đồng lao. Quý vị mục sư truyền đạo đang ngồi ở đây, tôi không muốn ở đây để làm tổn thương tình cảm của anh em. Và quý ông quý bà, về trường hợp hôn nhân và ly dị này sắp nói đến, tôi muốn quý vị nhớ buổi tối nay. Tôi đã nói tất cả điều này, để mang đến cho quý vị, điều mà tôi chịu trách nhiệm chỉ với Chúa.

Và rồi, một lần nữa, tôi chịu trách nhiệm với quý vị, để nói với quý vị Lễ thật. Và tôi sẽ không nói với quý vị điều gì ngoài Lễ thật, theo như Chúa cho tôi biết Lễ thật là gì. Cho tới khi tôi biết Lễ thật, tôi sẽ không nói điều gì về nó, đấy, tôi sẽ không nói gì về nó. Nhưng tôi thật sự tin rằng Chúa bày tỏ cho tôi Lễ thật về *Hôn Nhân Và Ly Dị*, và tôi tin rằng Ngài sẽ để cho tôi mang nó ra.

¹³⁵ Và những Sứ điệp khác tôi cố gắng nói trong tuần này, là, *Mên-chi-xê-đéc Đây Là Ai? Đức Chúa Trời Đã Chọn Nơi Nào Để Đặt Danh Ngài?* Và một vài đề tài giống như vậy, là những Sứ điệp sắp đến, và *Cơn Đau Sanh Nổ*. Và—và một vài điều, theo—theo thứ tự đó, và sự bổ sung với *Người Đàn Ông Chọn Vợ*. Và một vài điều, những Sứ điệp đó, mà tôi muốn đem đến trong tuần này. Nhưng tôi chỉ muốn hội chúng...

¹³⁶ Nơi mà, nếu có một mục sư nào ở đây; tôi không ở đây, anh em đồng lao của tôi...Tôi không muốn anh em, hay một số thành viên trong anh em, trở về với nhà thờ của mình, và nói, “Anh Branham đã nói *như thế này* và *như thế kia*.”

Tôi bị trói buộc với Sứ điệp đã được Đức Chúa Trời Toàn năng ban cho tôi. Khi tôi đứng đây tối hôm nay, Chúa biết điều đó là đúng, rằng ngay dưới sông này...Có nhiều người, có lẽ, đang ngồi đây, lúc Thiên sứ của Chúa giáng xuống nơi đó và bảo tôi những gì Ngài đã làm, ngay tại đó vào năm 1933, ngay dưới Phố Spring này ở đây. Nếu anh chị em là người lạ mới đến đây, hãy lái xe xuống ngay đó. Nó ở góc Phố Spring, nơi đó anh chị em sẽ gặp con sông, và đó là nơi sự việc đã xảy ra. Điều đó xảy ra vào năm 1933. Có lẽ khoảng ba mươi hai năm trước, lúc đó.Ồ, nó đã xảy ra ba mươi-...nó xảy ra đã ba mươi-...ba mươi hai năm trước, cách đây ba mươi hai năm rồi.

Và cách mà Ngài đã mang điều đó xuống, mọi thứ. Và chúng ta đã đi ra, mang theo Sứ điệp, và chứng kiến người đau được lành, kẻ mù, và người tàn tật, kẻ què, và đi khắp khiêng, cùng mọi thứ. Và rồi thậm chí thấy người chết, mà chúng tôi biết điều đó đã được xác minh, đã sống lại từ kẻ chết. Nhiều người chết, và sống trở lại ngay với sự sống lần nữa, và tất cả những điều này. Nếu một Sứ điệp được rao ra, có những dấu kỳ phép lạ đi kèm!

¹³⁷ Và anh em vẫn thấy trường phái tư tưởng cũ giống như vậy mà anh em vướng vào chứ? Điều đó không đến từ Chúa. Chúa thật sự không phải làm...

Chúa đang cố gắng thu hút anh em tập trung chú ý đến Điều gì đó.

¹³⁸ Và rồi khi Chúa Jêsus đi ra, Ngài bắt đầu chữa lành cho người đau, và làm những điều việc lớn và các việc khác. Ngài, luôn luôn, Ngài...Chúa Jêsus đã làm điều đó. Môi-se và Chúa Jêsus đã làm điều đó, và những người còn lại của họ. Và khi Chúa Jêsus còn ở đây, Ngài đã làm điều đó.

Và Ngài đang làm nó, điều giống như vậy ngày hôm nay. Khi Ngài ban đến một buổi nhóm như thế, những buổi nhóm phục hưng, bắt đầu sự nhóm họp trên đất, và bắt đầu vận hành cùng với những dấu kỳ phép lạ này. Và rồi anh chị em thấy, trở lại, trường phái dạy dỗ cũ giống như vậy ấy, có—có điều gì sai trật ở đâu đó. Có điều gì mới nảy sinh! Khi Chúa Jêsus xuất hiện, sau đó, khi...

¹³⁹ “Ngài là một Ra-bi tốt.” Ngài có thể đi đến bất cứ bục giảng nào và giảng dạy, khi Ngài chữa lành người đau. Khi, ồ, người ta thích Ngài ở nơi đó.

Nhưng một ngày kia khi Ngài ngồi xuống, và phán, “Ta với Cha Ta là Một,” thưa anh em, Ngài không còn được rất nhiều người yêu thích sau đó nữa. Khi Ngài phán, “Nếu các người không ăn thịt của Ta, và không uống Huyết Ta, thì chẳng có Sự Sống trong các người đâu. Nhưng kẻ nào ăn thịt Ta, và uống Huyết Ta, thì có Sự Sống đời đời; và Ta sẽ khiến người đó sống lại nơi ngày sau rốt.” Thế thì, Ngài không còn được rất nhiều người ưa thích nữa từ lúc đó.

¹⁴⁰ Họ nói, “Người này là ma cà-rông. Người này là Bê-ên-xê-bun. Đó là cách Người đã làm các sự việc. Người có thể nói trước tương lai. Người nhìn xuyên qua tâm trí của—của họ và nhận biết ý tưởng của họ. Người là thầy bói.”

Nhưng, điều nó là, Ngài—Ngài là Lời của Đức Chúa Trời được bày tỏ cho thời đại đó. Và Ngài buộc lòng phải như vậy. Ngài phán, “Ta luôn làm điều mà làm vui lòng Cha Ta.” Xin Chúa giúp chúng ta làm giống như vậy, làm điều mà vui lòng Cha.

¹⁴¹ Và tôi hy vọng tất cả anh chị em sẽ hiểu. Nếu anh chị em không đồng ý với tôi về những Sứ điệp này và những việc gì, anh chị em hãy nhớ, ít nhất cũng tôn trọng điều này, rằng tôi có một trách nhiệm, và tôi không đang đi đến Ta-rê-si. Tôi trên đường

đi đến Ni-ni-ve, và tôi—tôi phải kêu la. Xin Chúa ban phước trên tất cả anh chị em.

Chúng ta hãy cúi đầu giây lát giờ này.

¹⁴² Gần chín giờ ba mươi rồi. Tôi không muốn giữ anh chị em lại, nhưng tôi muốn thấy điều này nếu tôi có thể, tối nay. Có một số người ở đây mà—mà thật sự biết mình không hoàn toàn ở đúng chỗ mà mình nên ở trong Đấng Christ, nhưng anh—anh chị em muốn được, và anh chị em ước ao được, mời anh chị em giơ tay lên, nói rằng, “Anh Branham, xin cầu nguyện cho tôi”? Xin Chúa ban phước cho anh chị em, cứ nhìn những bàn tay kia. “Tôi—tôi muốn...Tôi đây, Anh Branham, muốn đến gần Đức Chúa Trời hơn.”

Và nếu anh chị em ngược đầu lên, tay—tay tôi, cũng đưa lên. Đó là mục đích tôi ở đây. Tôi đang đói khát, như anh chị em.

¹⁴³ Nhưng, ồ, ngày nọ, một trong những điều quan trọng nhất đã xảy ra, và tôi—tôi biết điều gì phải làm lúc này. Và tôi—tôi cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ ban cho anh chị em sự hiểu biết rõ ràng đó. Nó đấy. Có...Nếu có một thắc mắc trong tâm trí của anh chị em, thì phải có một câu trả lời ở đâu đó, để đáp lại thắc mắc đó. Lời cầu nguyện của tôi, là, xin Chúa để cho anh chị em thấy câu hỏi đó được trả lời trong suốt thời gian này.

¹⁴⁴ Nếu anh chị em đang bị đau, cầu xin Chúa chữa lành cho anh chị em. Chúng ta sẽ có những buổi nhóm chữa lành, tôi nghĩ, hầu như mỗi đêm, và chúng tôi sẽ cầu nguyện cho người đau. Chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà chúng tôi có thể giúp đỡ anh chị em, và anh chị em làm mọi sự anh chị em có thể làm để giúp đỡ chúng tôi. Và chúng ta sẽ làm việc với nhau, tin rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho chúng ta một buổi nhóm tuyệt vời.

¹⁴⁵ Bây giờ, lạy Chúa là Cha, vài lời hơi gay gắt này, nhưng chúng ở trong tay Chúa giờ này. Lạy Chúa, chúng đã được nói ra. Con sẽ phải đương đầu với nó. Giống như...Những lời đó có thể không bao giờ chết; chúng sẽ đi loanh quanh trên đất, trên đĩa ghi âm, và ngày nào đó con sẽ phải đối mặt với nó lại lần nữa. Con nhận biết điều này, Chúa ôi, và con nói điều đó với sự chân thành sâu sắc.

¹⁴⁶ Con cầu nguyện, lạy Chúa kính yêu, tối nay, con cầu nguyện cho mỗi một người này, là con cái của Ngài. Và, Đức Chúa Trời ôi, con tin, trước khi tuần lễ này trôi qua, họ sẽ—họ sẽ hiểu; rằng câu hỏi, điều mà quá khó trong tâm trí họ tối nay, sẽ được giải quyết. Xin nhậm lời, Chúa ơi.

¹⁴⁷ Có người nào ở đây mà chưa biết Ngài, Cha ôi, như là Đấng Cứu Rỗi, tuy nhiên, hay có thể là chưa được đầy đủ Thánh Linh. Nguyện xin đây là buổi tối ấy.

¹⁴⁸ Lạy Chúa, con không thể đổ đầy Thánh Linh cho người nào; con cũng không thể cứu được ai. Con chỉ có thể nói cho họ những gì mà Ngài đã phán, “Phước cho những kẻ đói khát sự công bình, vì sẽ được no đủ.” Và con cầu xin, Chúa ôi, hầu cho Ngài sẽ tạo nên sự đói khát như vậy trong lòng họ.

Nhiều người, Chúa ôi, họ đã đói khát; họ đã lái xe hàng trăm dặm, qua băng giá và mọi thứ khác, vượt qua mưa núi, và băng qua sa mạc thế nào, để đến với nơi thân thuộc nhỏ bé này nằm ở góc phố ở đây! Rồi con nghĩ lại, Ngài đã phán, “Nơi nào có Xác chết, thì chim ưng sẽ nhóm lại.” Xin nuôi chúng con, Chúa ơi, dựa trên Ma-na Thiên thượng của Ngài. Xin ban cho linh hồn chúng con điều mà chúng con thật sự cần. Chúng con đang khao khát Ngài, Cha ơi. Chúng con ở trong tay Ngài giờ này.

¹⁴⁹ Xin để Chúa Thánh Linh lớn mà giáng xuống trên núi ngày nọ ở trên đó, con cầu nguyện hầu cho Ngài sẽ thánh hóa mọi tâm lòng nơi đây với sự nhờn từ và thương xót của Ngài, với sự hiểu biết. Chúng con nhận biết, Cha ôi, đó là những gì chúng con cần, là hiểu biết. Vì nếu chúng con không biết những gì chúng con đang làm, thì làm sao chúng con biết cách thực hiện nó? Nhưng chúng con phải có sự hiểu biết. Như Đa-ni-ên đã nói, ông có “sự hiểu biết nhờ Bản Viết của tiên tri Giê-rê-mi.” Và, Cha ơi, chúng con có sự hiểu biết nhờ Lời được chép ra của Chúa Thánh Linh, khi Ngài sẽ bày tỏ nó cho chúng con trong thời đại này. Xin ban cho chúng con, Chúa ôi, sự ham thích mà chúng con có dành cho Ngài. Chúng con khiêm nhu cầu xin điều này, Cha ôi, vì sự vinh hiển Ngài, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

¹⁵⁰ Bây giờ chúng ta cúi đầu. Khi người chị chúng ta đang dẫn đạo, “Ngài sẽ ban cho tôi ân điển và vinh hiển, và đi với tôi luôn

mọi đường.” Tôi muốn anh chị em cứ yên lặng cầu nguyện giờ này và cầu xin Cha trên Trời để Ngài sẽ ban cho anh chị em, tối nay, những gì mà tối hôm nay anh chị em cần.

¹⁵¹ Anh em yêu dấu, chị em yêu dấu, Ngài thật là gần như cánh tay anh chị em. Anh chị em, anh chị em đã tin tôi trong—trong những điều khác, hãy tin tôi trong điều này. Ngài đang ở đây để ban cho anh chị em bất cứ điều gì anh chị em cần.

¹⁵² Ồ, trong vài tuần vừa qua tôi rất đói khát, rất khát khao, rất nhớ nhà, để gặp anh chị em. Đó là lý do tôi đã nói, “Billy, chúng ta hãy về nhà.”

Meda nói, “Anh muốn về nơi đó để làm gì, nơi vùng quê lạnh giá đó, Bill? Anh luôn bị viêm họng và mọi thứ. Anh luôn đi ra, và bị nhức đầu cảm lạnh, anh bị khan tiếng, và hầu như anh không thể nói được.”

¹⁵³ Tôi nói, “Ồ, anh không biết.” Tôi nói với nàng...Tôi thấy bạn của tôi, Charlie Cox, đang ngồi phía sau đó. Tôi nói, “Anh rất nóng lòng khi nghe Charlie nói, ‘Con sóc nhỏ ấy leo trên cây đó ở đằng kia.’ Anh thật khao khát nghe điều đó.” Tôi—tôi thật sự muốn—muốn được ở gần anh chị em.

¹⁵⁴ Tôi biết Anh Banks của tôi bị đau nặng. Và tôi nhìn thấy một khả tượng về anh ấy, ở đây cách đây không lâu, và anh đang nằm ngửa. Và tôi biết anh gần đi khỏi chúng ta, mới đây. Khi tôi nhìn xem những người khác trong anh chị em...

¹⁵⁵ Tôi bước vào buổi tối nọ, tới buổi nhóm của những Thương Gia Cơ-đốc, và có tính cách quốc tế. “Bố” già Shakarian, cha của Demos, ông thường ngồi ở đó và trông chừng cho đến khi tôi bước vào, rồi ông mỉm cười, và cái vẫy tay quen thuộc ông vẫy với tôi. Ông không còn ở đó. Ông chết rồi.

Rồi tôi phải đến với gia đình kia, với CHÚA PHÁN NHƯ VẦY, con gái của họ, cũng sắp chết. Florence, tôi nhìn thấy cô trong một khả tượng, thấy cô chết. Và tôi biết cô sẽ đi. Và tôi nói, “Hãy cầu nguyện, chỉ cầu nguyện. Anh chị em biết có...Một tiên tri lần kia được bảo phải đi nói với vua rằng hãy sắp đặt nhà của vua. Và ông vua ấy đã cầu nguyện, và Ngài đã gia thêm sự sống cho ông, mười lăm năm nữa.” Tôi nói, “Hãy cầu nguyện.”

¹⁵⁶ Nhưng, anh chị em xem, và tôi—tôi trở lại...Tôi ngồi ở trên đây trong một tiệm ăn, ngày nọ, đang ăn. Một người bước đến chỗ tôi, nói, “Anh có phải là Billy Branham không?”

Tôi trả lời, “Phải.”

¹⁵⁷ Ông ấy có lẽ đã không biết tôi, bởi vì chỗ hói *này* trên đầu tôi. Tôi mang một miếng tóc nhỏ này, để giữ khỏi bị viêm họng trong suốt buổi nhóm này.

Ông bước đến chỗ tôi, ông nói, “Tôi nghĩ rằng tôi đã biết anh, Billy à.”

Tôi nói, “Vâng.” Tôi nói, “Ông là ai?”

Ông trả lời, “Tôi là John Warman.”

Tôi nói, “Zip thế nào rồi?”

Ông trả lời, “Billy, anh ta chết rồi.” Ừm!

¹⁵⁸ Tôi đang đi xuống qua trụ sở tòa án; đi xuống đó để trả những khoản thuế của tôi. Xuống trụ sở tòa án, và một phụ nữ đã gọi tôi, và bà nói, “Anh có biết John đã chết không?” Hay là, tên gì đó. Có thể không phải là John; Ed, hay là gì đó. Và tôi nói...Tôi không biết người đàn bà đó. Tôi cảm thấy bối rối. Và cố nhớ ra, tôi không biết bà ấy là ai.

Bà ấy nói, “Anh có nhớ vào một đêm tối trời khi nước sông tràn lên hai bên bờ ở ngoài đây, và cuốn sạch những ngôi nhà, trên đường Chestnut, anh đã liều mình xông vào một chỗ và cứu một phụ nữ và một số trẻ nhỏ ra không?”

Tôi nói, “Người đó là chị à?”

¹⁵⁹ Chị nói, “Tôi—tôi chính là phụ nữ đó.” Chị bắt đầu la con nhỏ của mình; anh chị em biết câu chuyện của tôi. Chị nói, “Một đứa mà tôi gọi là ‘đứa con nhỏ của tôi,’ đã kết hôn và có gia đình.” Hiểu không? Và bây giờ chị ở đây, đã già và tóc bạc; còn tôi đây, cũng vậy.

¹⁶⁰ Từng cái một, các thẻ của chúng ta đi ra theo con đường đó, như đã có. Và chúng ta có những buổi nhóm, và tôi đã quên điều *này*, quên điều *kia*. Tất cả chúng ta đều đến lúc quên, một trong những ngày này.

Nhưng, hỡi anh em, chị em, chúng ta có một Nơi nhóm lại. Chúng ta hãy tin chắc bây giờ rằng chúng ta đang đi đúng. Anh chị em muốn không? Đừng để tất cả sự hiểu biết của chúng ta về Đức Chúa Trời, và vân vân, trở nên vô ích. Chúng ta hãy tin.

¹⁶¹ Lạy Cha, họ ở trong tay Cha. Con ở trong tay Ngài, Chúa ôi. Chúng con chỉ ở đây với sự hiến dâng giờ này, trước buổi nhóm sắp đến bắt đầu tối mai. Chúa sẽ giúp đỡ chúng con chứ, Chúa ơ? Nguyên—nguyên xin buổi trò chuyện của chúng con luôn nương cậy nơi Ngài! Xin cho tấm lòng và tâm trí của chúng con cứ nương dựa nơi Ngài, và Ngài đã phán rằng Ngài sẽ gìn giữ chúng con trong sự bình an trọn vẹn. Cũng có lời được chép trong Kinh Thánh, “Chớ nương cậy nơi sự thông sáng riêng của con.” Ôi Chúa, chúng con không cần sự thông sáng của chúng con; chúng con cần sự thông sáng của Ngài. Xin ban nó cho chúng con, Đức Chúa Trời ôi. Và nguyện xin sự phục hưng đến bên trong linh hồn chúng con cho đến khi những người này đồng một lòng hiệp một ý. Xin nhậm lời, Cha ơ. Xin ban cho những điều này, trong khi chúng con cầu nguyện trong Danh Chúa Jêsus Christ.

Cho đến khi linh hồn được cất lên của tôi sẽ tìm
thấy

Nơi yên nghỉ bên kia sông.

Tại thập giá, tại thập giá,

Là vinh hiển tôi...(chúng ta hãy đưa tay lên)...

muôn đời;

Cho đến khi linh hồn được cất lên của tôi sẽ tìm
thấy

Nơi yên nghỉ bên kia sông.

Jêsus, giữ tôi gần thập tự,

Nơi có nguồn huyết quý thay,

Ban nhưng không cho...(vâng, lạy Chúa, miễn
phí)...dòng suối chữa lành,

Chảy ra từ nguồn Gô-gô-tha.

Tại thập giá, tại thập giá,

Là vinh hiển tôi muôn đời;

Cho đến khi linh hồn được cất lên của tôi sẽ tìm
thấy
Nơi yên nghỉ bên kia sông.

¹⁶² [Anh Branham bắt đầu ngâm nga bài *Gần Thập Tự*—Bt.] Ôi Chúa! Nếu có ai trong anh chị em cảm thấy như mình muốn bước lên và quỳ gối chung quanh bàn thờ, nếu anh chị em thật sự muốn đến, hãy nói, “Con không ở nơi mà lẽ ra con nên ở, Chúa ôi. Con—con muốn tái dâng hiến. Con muốn làm điều đó tối nay, Chúa ôi.” Anh chị em được hoan nghênh đến. Chúng tôi sẽ ở đây để cầu nguyện với anh chị em. [Anh Branham tiếp tục ngâm nga bài *Gần Thập Tự*.]

Tại thập giá, tại thập giá,
Ô, là vinh hiển tôi muôn đời;
Cho đến khi linh hồn được cất lên của tôi sẽ tìm
thấy
Nơi yên nghỉ bên kia sông.
Jêsus, giữ tôi gần thập tự,
Nơi có nguồn huyết quý thay,
Ban nhưng không cho tất cả, dòng suối chữa
lành,
Chảy ra từ nguồn Gô-gô-tha.
Tại thập giá, tại thập giá,
Là vinh hiển tôi muôn đời;
Cho đến khi linh hồn được cất lên của tôi sẽ tìm
thấy
Nơi yên nghỉ bên kia sông.

¹⁶³ Chúng ta hãy cứ cầu nguyện, mỗi người chúng ta hãy cầu nguyện theo cách riêng của mình giờ này. Cứ—cứ quên đi thời gian. Chúng ta hãy cúi đầu trong sự Hiện diện của Ngài. Người phụ nữ nhỏ bé này ở đây, đang kêu gào, “Con yêu Ngài, Chúa Jêsus ôi!” Anh chị em nhớ khi anh chị em đã được cứu, cách đây nhiều năm, hãy nhớ điều đó đã đến với anh chị em thật êm dịu làm sao không? Ngài thật là êm dịu tối nay. Chúng ta hãy cầu nguyện, mọi người hãy cầu nguyện theo cách riêng của mình lúc này. Chúng ta hãy—chúng ta hãy cứ dâng chính mình lên cho Đức Chúa Trời, cứ dâng chính mình cho Chúa.

164 Lạy Chúa Jêsus kính yêu...[Băng trống—Bt.]

Nguồn An ủi của đời tôi,
Nhiều hơn sự sống với tôi,
Tôi có ai ngoài Ngài trong đời nay?
Hay trên Trời ngoài Ngài có ai nào?

Lạy Chúa kính yêu, giờ này chúng con cầu xin sự thương xót và ân điển của Ngài sẽ ban đến trên mỗi một người trong chúng con, Chúa ôi. Chúng con ở đây chung quanh bàn thờ. Nhiều người không thể bước đến; xin Ngài đến với họ tại chỗ ngồi của họ. Hễ điều gì chúng con dâng lên, Chúa ôi, Ngài sẽ nhận lấy. Nếu chúng con dâng lên Ngài thì giờ của chúng con, Ngài sẽ nhận lấy; ta-lâng, Ngài sẽ nhận lấy nó. Nhưng, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, tối nay chúng con sẽ vượt ra ngoài giới hạn điều đó, chúng con đang dâng tất cả chúng con. Tất cả điều con có, tất cả điều mà con mong đợi được có, tất cả là ở trong Ngài, Chúa ôi. Chúng con cầu xin Ngài sẽ nhận lấy điều này, những lời cầu nguyện của chúng con, vào trong lòng Ngài, Chúa ôi, và ban cho chúng con sự sâu sắc tuyệt vời của Thánh Linh, để đời sống của chúng con sẽ được thay đổi. Vì, chúng con thấy rằng chúng con gần sự cuối cùng lúc này. Không thể quá lâu hơn nữa. Và khi chúng con thấy những người thân yêu của mình rơi rụng, từng ngày, trẻ cũng như già, chúng con biết chẳng bao lâu nữa điều đó phải gõ cửa chúng con. Và tối nay, Chúa ôi, trong lúc chúng con còn tâm trí tỉnh táo, ngồi ở đây, hoặc đang quỳ gối ở đây, đứng đây, ở bất cứ vị trí nào, xin tiếp nhận chúng con, lạy Chúa là Đức Chúa Trời.

165 Xin nhận lấy con, Chúa ôi. Con chẳng là gì cả, nhưng bất kể con là gì đi nữa, Chúa ôi, ước gì Ngài có thể nhận điều nào có ích nơi con, con xin dâng chính con cho Ngài.

166 Con cầu xin, lạy Chúa kính yêu, cho mỗi người trong những người này. Những người yêu dấu này mà con đã đứng nơi xa kia trên núi ở Arizona và kêu khóc, và ở đây họ đang quỳ gối trước bàn thờ với chúng con tối nay, cầu nguyện, dâng lên cho Ngài đời sống của chúng con. Chúng con yêu Ngài, Cha ôi, hơn cả đời sống của chính mình. Chúng con yêu Ngài hơn cả gia đình chúng con. Chúng con yêu Ngài hơn cả vợ, con, cha, mẹ, chị em, anh em,

chồng, vợ. Chúng con yêu Ngài, Chúa Jêsus ôi. Xin làm cho điều đó rất thật trong lòng chúng con, Chúa ôi. Xin đổ dầu vui mừng, tuần này, Chúa ơi, vào linh hồn chúng con. Xin ban cho chúng con sự tắm, gội bằng Lời, bởi nước của Lời, chia sẻ với chúng con Lễ thật.

¹⁶⁷ Nhiều người ở đây tối nay, Chúa ơi, và sẽ đến đây, đã bối rối về những đề tài quan trọng này. Ôi Chúa, xin mở nguồn suối đó trong nhà của Đức Chúa Trời, để—để thanh tẩy chúng con. Con cầu nguyện, Chúa ôi, để Ngài sẽ gội rửa chúng con và làm sạch chúng con trong Huyết Ngài, và làm cho chúng con trở nên những con người mới. Và ban cho chúng con ân điển và sức mạnh, để sanh ra Lời của Lễ thật trong sự mặc khải Thiêng liêng của Nó về Bản Thể của Chúa Jêsus Christ.

Xin Ngài hiện ra trước chúng con, Chúa ôi. Xin Ngài đến chữa lành sự đau ốm của chúng con, tha thứ tội lỗi chúng con, đổ đầy lòng khao khát của chúng con bằng tin lành của sự vui mừng lớn, Phúc âm được bày tỏ trong đời sống của chúng con.

Xin ban phước cho mỗi mục sư, mỗi người hướng dẫn hát, mỗi giáo viên trường Chúa nhật. Xin ban phước cho tất cả chúng con, nhóm lại với nhau, Chúa ơi, vì chúng con thật sự yêu mến Ngài. Và giờ này chúng con là của Ngài, lạy Chúa, trong sự dâng mình này. Trong Danh của Chúa Jêsus Christ, xin sử dụng chúng con bây giờ theo ý muốn của Chính Ngài.

Lòng tin ngược lên Chúa,
 Ngài là Chiên Con ở Gò-gô-tha,
 Ô Cứu Chúa Thiêng liêng;
 Giờ này xin nghe khi tôi nguyện cầu,
 Quăng mọi tội xa khỏi tôi,
 Ô xin để tôi từ ngày này
 Thuộc về Chúa hoàn toàn!

Anh chị em thích hát bài đó chứ? Chúng ta hãy hát lần nữa.

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn
 này,
 Và đau buồn giăng bủa quanh tôi,
 Ô, Ngài là Đấng Dẫn dắt tôi;

Cho ngày thay đêm tối nay,
 Lau dòng lụy ưu phiền ráo ngay,
 Cũng không để bước tôi lạc loài
 Lạc xa Chúa hoài.

Bài đó làm anh chị em thấy dễ chịu không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Bao nhiêu người thích hát những bài hát cổ ấy? [“A-men.”] Tôi thật thích chúng. Còn anh chị em?

Ô, ta bước lên Si-ôn,
 Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
 Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
 Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Ô, ta bước lên Si-ôn,
 Ô, Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
 Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
 Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Yêu Chúa, ta họp tại đây,
 Ai nấy lộ vẻ vui thay,
 Cùng nhau ta hát thánh ca dịu dàng,
 Cùng nhau ta hát thánh ca dịu dàng,
 Và nhóm chung quanh Ngai,
 Nhóm chung quanh...

Bây giờ, chúng ta đứng lên khi chúng ta hát bài đó. Hãy bắt tay với nhau.

Ta bước lên Si-ôn,

Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi! Chúa ban phước cho chị, chị ơi! Chúa ban phước cho anh, anh ơi! Chúa ban phước cho chị, chị ơi! [Anh Branham tiếp tục chào mừng dân sự—Bt.]

Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Chúng ta hãy đưa tay lên với Chúa giờ này.

Ô, ta bước lên Si-ôn,
 Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
 Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
 Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Ô, ta bước lên Si-ôn,
 Ô, Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
 Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
 Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Bài hát này làm anh chị em cảm thấy tuyệt vời chứ? [Hội chúng vui mừng—Bt.] Ôi chào, ôi chào! Ô, chúng ta hãy cứ đưa tay chúng ta lên và cử ca ngợi Ngài theo cách riêng của mình.

¹⁶⁸ Lạy Chúa Jêsus, Ngài là Hoa Hồng Sa-rôn, Hoa Huệ của Trùng, là Sao Mai Sáng Chói, Đệ nhất trong muôn người với linh hồn con. Ngài là Nguồn của tất cả sự an ủi con, hơn cả mạng sống con! Chúng con yêu Ngài biết bao! Xin nghe chúng con, Ôi Chúa! Thật chúng con cảm ơn Ngài biết bao! Ô! [Băng trống—Bt.] Chúng con ngợi khen Ngài biết bao! Xin ban phước cho những người này, Chúa yêu quý và Đấng Cứu Rỗi của chúng con! Xin nhậm những lời này, Chúa ôi. Xin ban cho điều đó. [Anh Branham và hội chúng tiếp tục cầu nguyện và ca ngợi Chúa.]

Gần thập giá,
 Là vinh hiển tôi muôn đời;
 Cho đến khi linh hồn được cất lên của tôi sẽ tìm
 thấy
 Nơi yên nghỉ bên kia sông.

¹⁶⁹ Không hiểu sao, vì lý do nào đó, tôi thật sự cảm thấy chúng ta sẽ... Có điều gì đó đang đặt phía trước dành cho chúng ta. Bây giờ, cứ nhớ, tôi tin tôi đang nói tiên tri. Sự vui mừng lớn nằm phía trước. Hãy tin điều đó. Đúng thế. Nhiều tấm lòng buồn rầu sẽ được... Những sự mầu nhiệm lớn sẽ được làm cho rõ ràng, và những người buồn rầu sẽ trở nên vui mừng. [Hội chúng vui mừng—Bt.]

Gần thập giá, gần thập giá,
 Là vinh hiển tôi muôn đời;
 Cho đến khi linh hồn được cất lên của tôi sẽ tìm
 thấy
 Nơi yên nghỉ bên kia sông.

¹⁷⁰ Như Giăng ngày xưa, khi ông đã quá già không giăng được nữa, ông cứ ngồi và kêu lên, người ta nói với tôi, với tất cả sức

lực của ông, “Hỡi con cái bé mọn, hãy yêu thương nhau!” Hãy yêu thương nhau. Đừng để điều gì đến giữa anh chị em, đây. Hãy giữ tất cả, mọi sự tránh khỏi...Đúng thế, cho dù nó là gì đi nữa, hãy đối diện với nó. Chúng ta đang trên đường đến Ni-ni-ve. Hiểu không? Đừng bước lên con tàu cũ đến Ta-rê-si đó, mà đem anh em ra khỏi những người bạn đồng hành. Chúng ta hãy di chuyển ngay trên dòng suối phước hạnh của Đức Chúa Trời. Tôi tin chúng ta sẽ có được điều đó. Tôi tin Cha của chúng ta.

¹⁷¹ Cảm thấy dễ chịu hơn bây giờ chứ, chị ơi? Tốt. Đó là cách mà tôi thích nhìn thấy con cái sinh ra, qua điều đó. [Người chị ấy tiếp tục cầu nguyện và vui mừng—Bt.]

Tôi có thể thật sự nghĩ về những năm trước, ngay trên mảnh đất này, bao nhiêu ngàn người đã được sanh ra vào trong Nước Đức Chúa Trời, ngay trên mảnh đất này. Chúng ta biết thật nhỏ bé làm sao, lúc chúng ta đang đứng đây với tám mươi xu trong túi, để xây dựng nhà thờ! Ô, Ngài phán, “Ta là Chúa đã trồng nó; Ta sẽ tưới cho nó ngày và đêm.” Và Ngài đã làm điều đó. Ngài đã làm điều đó.

Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Bây giờ khi chúng ta cúi đầu...

¹⁷² Bây giờ, tối mai, hãy nhớ, những buổi nhóm sẽ được tổ chức tại thánh phòng nhà trường ở đây. Và nếu...Chúng ta sẽ có người nào đó thông báo ở đây bây giờ, để cho mọi người biết cách đến nơi đó, bởi vì những người mới sẽ đến.

¹⁷³ Anh chị em yêu mến Ngài, hãy nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ô, Ngài há chẳng tuyệt vời sao? [“A-men.”]

¹⁷⁴ Tôi đứng dưới đây trên bờ sông, và hát bài hát cổ đó:

Tôi đứng trên bờ sông Giô-đanh bão tố,

Hãy nghĩ, đó là ba mươi năm trước đây, ba mươi ba, ba mươi ba năm trước.

Và mắt ước ao hướng về,

Xứ Ca-na-an vùng đất xinh đẹp phước hạnh,

Nơi sở hữu của tôi nằm đó.

Và nhiều người tôi đã làm phép báp-tem, chiều hôm ấy, hiện có mặt ở đằng kia bây giờ. Khi, họ đứng đó và chứng kiến Sao

Mai ấy giáng xuống từ trời, lượn chung quanh như thế, phán, “Nhuư Giăng Báp-tít được sai đến để mang đến, dọn đường cho sự đến lần thứ nhất của Đấng Christ, Sứ điệp của người sẽ dọn đường cho sự Đến lần thứ hai.” Điều đó có thể được nghĩ thế nào? Nhưng, tất cả Lời của Đức Chúa Trời đều đúng, mọi Lời của Đức Chúa Trời. Chúng ta đang sống trong sự Hiện diện của Vua vĩ đại. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

¹⁷⁵ Trong khi chúng ta cúi đầu, tôi sẽ mời Anh Neville, mục sư yêu quý của chúng ta, lên đây để cầu nguyện kết thúc buổi nhóm. Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Neville.

NGƯỜI LÁNH KHỎI MẶT CHÚA VIE65-0217

(A Man Running From The Presence Of The Lord)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Tư, ngày 17 tháng Hai, năm 1965, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org